

Ďakujem Ti, mama

Keď Boh stvoril ženu, daroval jej materstvo. Tým povýšil „titul mama“, nad každý iný titul na Zemi. Skrz tento dar žena naplní svoje poslanie.

Druhá májová nedeľa patri všetkým mamičkam na svete. V ten deň, viac ako inokedy, snažíme sa vzdať úctu a prejať lásku tej, ktorá nám dala život. Mamu asi najviac charakterizujú jej srdce a ruky. Srdce, zdroj nevyčerpaceľnej lásky, ruky, symbol nekonečnej obety. To, čo dokáže urobiť mama pre svoje dieťa, nedokáže nikto iný. Miera jej obety je bezhraničná a nezištná. Obetavosť, ovenčená nekonečnou trpezlivosťou v symbióze s láskou, sú synonymami každej z nich.

Myslím, že až keď som sa stala mamou ja, dokázala som hlbšie pochopiť a vidieť, čo všetko pre mňa spravila tá moja mama. Mami, ďakujem Ti, že si ma prijala do svojho života, ďakujem za každú prebudenú noc, za každé pohladenie, za každé povzbudenie. Ďakujem za roky modlitieb a všetky skryté obety, cez ktoré si mi vyprosovala požehnanie.

Prosím, odpusť každý prejav nevďaku a nevôle, ktorými som ťa zranila. Naučila si

ma, že láska sa meria obetou, že nepočíta, koľko toho urobila, že vždy hľadá to najlepšie pre iných. Zabúda na seba, vychádza zo seba a vždy je otvorená prijať tých, ktorí to práve potrebujú.

Aj ja už dnes poznám chuť prebdenia noci pri posteli chorého dieťaťa. Zisťujem, ako je ťažko nájsť si chvíľu pre seba. Viem, čo znamená robiť niekoľko vecí naraz a urobiť aj nemožné pre šťastie svojich detí. A viem aj to, prečo srdce mamy bedlivo stráži kroky svojich detí aj keď už vyletia z hniezda...

Moje slová patria aj Vám, ktoré ste sa stali duchovnými mamičkami a žijete duchovné materstvo, ktorého rozmer je nenahraditeľný. Prijímate a obdarúvate tých, ktorí túžia po láske a možno aj takých, ktorí nemali to šťastie poznať skutočnú mamu.

Nech všetkým Vám, milé mamy, dá Boh zdravie a srdce plné radosti zo svojich detí. Nech slnko Božej lásky ohreje Vaše upracované ruky a lúč poznania a vďaky za dar materstva nech prenikne všetkých, ktorí majú to šťastie a môžu dnes povedať „mama“.

Dnes prosím aj za mamy, ktoré nemali silu prijať svoje deti. Pane, vlož do ich srdca pravú ľútosť a pokoj prameniacy z Tvojho nekonečného milosrdenstva.

Mária Eškut

Mamičke

*Máš v očiach žiaru slnka
a hviezdy, ktorá hasne.*

*Odchádzam – tvár ti zvlhla
od prečítanej básne.*

*Svet miazgu z teba vysal
a vráskavou ťa spravil.*

*V rukách máš starý Misál,
upíjam z tvojej kávy...*

*Nad starým stromom v diali
sa choré mračno ženie!*

*Vždy sme ťa milovali,
vďaka za rozehrešenie...*

Jozef Dzurjak



Príhovor

Teória hry

Mnohokrát v živote sme aktívnymi účastníkmi rôznych hier. Niektorí môžu dokonca tvrdiť, že celý život je hra. Hráme vždy „fair play“?

Jano a Jožo dostali kufrik zo \$100.000, s jednou podmienkou. Darca kufrika žiada, aby sa Jano a Jožo dohodli, ako si peniaze rozdelia. Ak sa nedohodnú, nikto nedostane nič.

Jožo je nadšený. Ide s úsmevom za Janom a vraví, „\$50.000 tebe, \$50.000 mne“. Jano sa zamračí a povie: „Ak nedostanem \$90.000, tak nesúhlasím“.

Jožo neverí vlastným ušiam. „Ale to nie je fér“, vykrikuje.

„Ak ti nestačí \$10.000, nedostaneš nič“, odvrkne Jano.

Ako má reagovať Jožo? Zdá sa, že má iba dve možnosti, odmietnuť Janovu ponuku a odísť s prázdnyimi rukami alebo ju prijať a odísť s 10.000 dolármi. Vybrať si menšie zlo? Čo je „menšie“ zlo?

Takýto scenár sa v teórii hier nazýva „Paradox vydierania“ (Blackmailers Paradox). Boli ste už v podobnej situácii? Ako ste sa zachovali?

Môže byť aj „nevinná“ hra, napríklad hádzanie kockou. Ja dám dolár, ty dáš dolár, hodíme si kocku a komu padne väčšie číslo, vezme si dva doláre. Je to hra s „nulovým súčtom“. To, čo jeden vyhrá, to druhý prehrá. Závisí iba na náhode. Treba mať šťastie. Je to však nezáujímavá hra lebo ak budeme hrať vždy iba o jeden dolár a budeme hrať dostatočne dlho, odíme domov s tými istými peniazmi, s ktorými sme prišli.

Hádzanie kockou však prestáva byť nevinnou hrou, ak necháme kocku rozhodnúť, kto vyhrá ukradnuté peniaze alebo komu prípadne korist' získaná zabitím nevinného. Potom sa staneme morálne spoluzodpovednými za krádež, či zabitie tak, ako rímski vojaci, ktorí „si rozdelili Jeho rúcho a o Jeho odev hodili kocku“.

Zaujímavým typom hry je taká hra, kde všetci vyhrávajú (win-win game). Nazýva sa tiež hra s „nenulovým súčtom“. Napríklad, veľkú korkovú guľu treba preniesť z miesta A na miesto B. Za prenesenie guľe je vypísaná odmena. Jeden človek ju preniesť nemôže. Je na to potrebná skupina dobre zohratých, rovnako zmýšľajúcich jedincov, ktorí sa dobre poznajú a navzájom si veria.

Wikipédia opisuje „win-win“ hru ako takú, ktorá má tieto 3 atribúty:

1. niet v nej porazených, všetci sa tešia z dosiahnutého výsledku
2. všetci hráči sa zúčastňujú hry, nikto nie je vynechaný, nikto úmyselne nestojí bokom
3. hra zlepšuje vzájomnú komunikáciu, buduje dobré medziľudské vzťahy, vytvára radostnú, optimistickú a povzbudzujúcu atmosféru.

V tomto pôstnom a nadchádzajúcom Veľkonočnom čase želim všetkým čitateľom časopisu Slovo z Britskej Kolumbie, aby toto obdobie prežili v rodine, medzi priateľmi, v združení alebo v spoločenstve, v ktorých neexistuje „paradox vydierania“, kde nič nie je ponechané na „nevinnú“ náhodu a kde všetci hrajú „fair-play“ a spolupracujú na základe „win-win“ stratégie.

Jožo Starosta



Príchod Cyrila a Metoda na Velkú Moravu a ich činnosť na tomto území je zahmlená viacerými tajomstvami. Aká bola ich misia naozaj? Sprievod, ktorý opustil v roku 863 po Kr. Konštantínopol, bol veľmi početný. Okrem Cyrila a Metoda v ňom boli kňazi slovanského pôvodu, vysokí cisárski úradníci a samozrejme ozbrojený sprievod. Obidvaja apoštoli vedeli, čo je cieľom ich misie. Mali upevniť kresťanstvo na našom území, formovať Slovanov k hlbšej viere, vychovávať kňazský dorast a pripraviť pôdu pre ustanovenie cirkevnej provincie na našom území.

Dve významné osobnosti

Skôr než sa posunieme ďalej, rád by som sa vrátil k dvom osobnostiam, ktoré v prvej časti ostali trochu v pozadí. Nielen Samo si zaslúži našu úctu za to, čo urobil pre Slovanov na našom území. Treba spomenúť aj Pribinu, ktorý bol najvýznamnejším predstaviteľom Nitrianskeho kniežactva. Vďaka nemu bol v Nitre v roku 828 postavený kostol, ktorý sa stal prvým známym kostolom západných a východných Slovanov. A hoci sa neskôr ukázalo, že Nitrianske kniežactvo nebolo dosť silné na to, aby odolalo vonkajším vplyvom, vďaka nemu mohli Slovania na našom území rozvíjať svoju identitu. Z pohľadu histórie môžeme vyhnanie Pribinu a začlenenie Nitrianskeho kniežactva do Veľkej Moravy vnímať ako pozitívny krok. A to z dvoch dôvodov.

Tým prvým sú kroky, ktoré podnikol Pribina po vyhnaní z Nitrianskeho kniežactva. Po rokoch, ktoré strávil na úteku a po získaní priazne zo strany franského panovníka Ľudovíta Nemca, dostal Pribina za úlohu spravovať Panónske kniežactvo. V tejto pozícii sa stal verným vazalom franských kráľov. Je to len špekulácia, ale je dosť pravdepodobné, že ak by Nitrianske kniežactvo nedobyl Mojmir, ale franskí panovníci, Pribina by sa stal ich vazalom a Slovania na našom území by nemohli rozvíjať svoju identitu. Preto vyhnanie Pribinu možno hodnotiť ako pozitívny krok. Druhý dôvod je jednoduchý - začlenenie do Veľkej Moravy nám umožnilo taký rozvoj, aký by sme sami nedosiahli, a to bez toho, aby sme sa museli zriecť svojej identity.

Naše uznanie si zaslúži aj Mojmir za vytvorenie ríše, ktorú byzantský cisár Konštantín Porfirogenetos zrejme ako prvý nazval Veľkou Moravou. Mojmir dovolil, aby sa z franskéj ríše k nám širilo kresťanstvo. Ale keďže bolo málo franských kňazov, ktorí by ovládali jazyk Slovanov, u bežných ľudí sa ich misia stretla s neúspechom. Hoci tu pôsobili franskí kňazi, Mojmir sa bránil zasahovaniu Franskej ríše do záležitostí Veľkej Moravy. A práve táto snaha sa mu stala osudnou. V roku 846 ho franský panovník Ľudovít Nemec zosadil, pretože sa mu nepáčila snaha Veľkej Moravy vymaniť sa spod vplyvu Franskej ríše. Mojmirovým nástupcom sa stal jeho synovec Rastislav. Hoci sa Mojmir nenarodil na našom území (pôvodne bol moravským kniežatom) a podmanil si naše Nitrianske kniežactvo, patrí mu vďaka za to, že nám pomohol stať sa súčasťou veľkej ríše, a to bez toho, aby sme sa museli zriecť našej identity. Umožnil nám napredovať a

Misia dvojkríža - po stopách našej identity II.



obetoval všetko pre hájenie našich záujmov. A teraz späť k byzantskej misii...

Byzantská misia

Viacerí ľudia tvrdia, že táto misia nebola tým, čo Rastislav žiadal, pretože jej členom nebol žiaden biskup. Skutočnosť je však iná. Veľká Morava bola v tom čase označovaná ako misijné územie. Keby sem Byzancia vyslala svojho biskupa, pohnevala by si Franskú ríšu a zhoršili by sa vzťahy medzi Konštantínopolom a Rímom. Vtedy ešte bola Byzancia (východné kresťanstvo) v spoločenstve s Rímom (západné kresťanstvo), pričom sa líšila vlastným obradom, kalendárom a cirkevným právom. Preto sa Byzancia rozhodla poslať sem najprv misiu na čele s Cyrilom a Metodom, ktorí mali pripraviť pôdu pre druhý krok, ktorým malo byť ustanovenie hierarchie (vysvätenie biskupa) a teda vznik samostatnej cirkevnej provincie. Pričom táto provincia mala prejsť spod rímskej pod byzantskú správu (jurisdikciu)...

Byzantská liturgia

Ak táto misia prišla z Byzancie, prečo by mala slúžiť rímsku liturgiu? Je síce pravda, že misionári, ktorí tu boli predtým, ju slúžili, ale vysluhovali ju v latinčine a v gréčtine, čomu ľudia nerozumeli. A prečo by boli Rastislav alebo Slovania proti byzantskej liturgii, ak ju Cyril a Metod slúžili v ich jazyku, vďaka čomu mohli konečne naplno prežívať tajomstvá liturgie? Niektorí ako dôkaz používania

rímskej liturgie uvádzajú Kyjevské listy, lenže v nich sú len zlomky z rímskej liturgie (ktoré nie sú jednoznačné) a niektoré použité termíny vznikli až v 10. stor po Kr. Navyše vieme, že Cyril a Metod pred príchodom na Velkú Moravu získali na Carihradskej synode povolenie previesť byzantskú liturgiu do jazyka Slovanov. Cyril a Metod preložili do

staroslovienčiny byzantskú liturgiu sv. Jána Zlatoústeho, rituál (Euchologium) a evanjeliár (Aprakos). Odborníci sa tiež zhodujú v tom, že do staroslovienčiny boli preložené takmer všetky liturgické knihy používané v Byzancii.

V roku 864 po Kr. preložili do staroslovienčiny aj liturgiu sv. Petra a začali podľa nej sláviť liturgiu. Tomuto kroku však predchádzala neustála kritika zo strany franských kňazov a na tom založené spochybňovanie byzantskej misie v kresťanskému svete. Preto sa Cyril s Metodom rozhodli zaviesť aj rímsku liturgiu, čím chceli odraziť vlnu ohovárania. Naďalej však chceli, aby ľudia mali na nej aktívnu účasť, preto ju slúžili v jazyku Slovanov, čo sa však opäť nepáčilo franským kňazom.

Byzantskej liturgie sa však nevzdali úplne (naďalej ju slúžili, len v menšej miere) a naďalej používali aj rôzne byzantské modlitby a formuly. Dôkazom toho sú aj Sinajské zvitky z 11. stor. po Kr, ale hlavne Euchológia sinajská, podľa ktorej pri obrade uvedenia sv. Václava do mužského veku, bol použitý byzantský obrad.

Byzantská škola

Cyril a Metod založili na Veľkej Morave prvú slovanskú vysokú školu, pričom vzorom im bola carihradská vysoká škola. Hlavným predstaviteľom tejto školy bol Cyril, ktorý pred príchodom na Velkú Moravu bol profesorom filozofie na vysokej škole v Carihrade. Základom výuky rovnako ako v Carihrade bolo sedem hlavných predmetov: gramatika, dialektika, rétorika, aritmetika, geometria, astronómia a muzika

Vyučovacím jazykom bola staroslovienčina, no študenti mohli spoznať aj gréčtinu, latinčinu, hebrejčinu, sýrčinu či arabčinu. Vyučoval sa tu totiž aj jazykovedný odbor s dôrazom na prekladateľstvo. Ďalej tu boli prednášané všetky oblasti filozofie s dôrazom na grécku filozofiu a kresťanských mysliteľov. V oblasti teológie sa žiaci naučili raňajšej službe božej, hodinkám, večerni, povečernici a liturgii. Z teologických predmetov dominovala dogmatika a patristika - diela cirkevných otcov (preložené do staroslovienčiny). Medzi učebnými odbornými bolo aj právo, ktoré vychádzalo z byzantského

práva (preklady byzantských zákonníkov *Zakon sudnyj ljudem* a *Nomokanon*). V oblasti muziky to bol byzantský liturgický spev prenesený do staroslovenčiny. Škola okrem iného vychovala dvoch významných básnikov a skladateľov - sv. Klimenta Ochridského a Konštantína Preslavského.

Na škole okrem Cyrila a Metoda učili aj pomocníci, ktorých si priviedli z Byzancie (napr. sv. Kliment a sv. Naum) a čo je pre nás nesmierne zaujímavé, medzi učiteľmi bol aj sv. Gorazd, ktorého si Metod neskôr vyvolil za svojho nástupcu.



Byzantská architektúra

Pred príchodom byzantskej misie bolo na území Veľkej Moravy postavených niekoľko kostolov, ktoré Cyril a Metod začali používať, hoci pre byzantskú liturgiu neboli najvhodnejšie. A napriek tomu, že v roku 864 po Kr. začali používať liturgiu, ktorá bola kombináciou byzantskej a rímskej, archeológovia nachádzajú dôkazy o tom, že sa tu v tom čase stavali kostoly byzantského typu (charakteristickým znakom je pretiahnutá polkruhovitá apsida). Túto črtu majú pozostatky kostolov na Morave v Starom Meste (lokalita Váhy a Na Špitálkách), v Mikulčiciach a v Břeclavi, ktoré vznikli po príchode byzantskej misie, čo dokazuje aj analýza šperkov a predmetov nájdených v blízkych hrobách. Niektorí odborníci tvrdia, že táto architektúra prišla z Bulharska, ale tie bulharské kostolíky vznikli najskôr v druhej polovici 9. stor. po Kr, pričom táto architektúra pochádza z Byzancie a do Bulharska ju priniesli práve misionári z Byzancie.

Byzantský kláštor a kalendár

Metod bol pred príchodom na Veľkú Moravu dlhé roky mníchom na hore Olymp. Po misii k Chazarom, ktorú absolvoval spolu s Cyrilom, sa utiahol do kláštora, kde bol vymenovaný za opáta. Preto je veľmi pravde-

podobné, že aj na Veľkej Morave chcel založiť kláštor. Podľa určitých náznakov ho chcel založiť na Morave, v blízkosti Starého Mesta. Ale či sa tak naozaj stalo, to musí potvrdiť archeologický prieskum.

Ďalšou zaujímavosťou je zavedenie byzantského kalendára. Dôkazom toho je aj skutočnosť, že keď Metod 26. októbra dokončil preklad písma z gréčtiny do staroslovenčiny, spolu s kňazmi odslúžil liturgiu na pamiatku sv. Demetra. Kým v byzantskom kalendári pripadá táto spomienka na 26. október, v rímskom na 9. apríl. Zavedenie byzantského kalendára len potvrdzuje slávenie byzantskej liturgie.

Najvýznamnejší panovník

Na záver tejto časti by som pripojil krátke hodnotenie Rastislava ako panovníka. Hoci Rastislav pochádzal z dynastie Mojmiróvcov, narodil sa na území dnešného Slovenska. V niektorých písomných prameňoch je titulovaný ako rex - kráľ. Takže ak chceme nejakého panovníka na našom území označovať ako kráľa, mal by to byť Rastislav. Pôvodne mal byť Rastislav vazalom franského panovníka Ľudovíta Nemca - preto ho aj franský panovník dosadil na čelo Veľkej Moravy. Ale Rastislavovi začali rásť rožky a od roku 850 po Kr. vytrvalo bojoval za nezávislosť Veľkej Moravy. V období, ktoré nasledovalo Rastislav dokázal poraziť Ľudovíta Nemca, viac krát vpadol do Franskej ríše. V roku 858 po Kr. sa dokonca spojil s Karolmanom (syn Ľudovíta Nemca) a spolu obsadili franské územie až po Inn.

V roku 864 Ľudovít Nemec pritiahol pod Devín, ale nedokázal ho dobyť. A vzniknutú patovú situáciu Rastislav s Ľudovítom Nemcom vyriešili tak, že uzavreli mier. Rastislav prestal útočiť na Franskú ríšu a pre Veľkú Moravu pritom dokázal ubrániť nezávislosť. V roku 867 dosadil Rastislav do čela Nitrianskeho kniežatstva Svätopluka. Naďalej však Nitrianske kniežactvo bolo súčasťou Veľkej Moravy, ale Rastislav spolu so Svätoplukom vládli spolu. Dôkazom toho je aj list Gloria in excelsis, ktorý v roku 869 po Kr. adresoval pápež Rastislavovi, Svätoplukovi a Kocelovi (ich kniežatstvá - Moravské, Nitrianske a Panónske - tvorili Metodovu arcidiecézu).

V roku 870 po Kr. sa Svätopluk stal dobrovoľne vazalom Franskej ríše, zradil Rastislava a vydal ho Frankom, ktorí ho oslepili a uväznili. Svätoplukovým zámerom bolo stať sa jediným vládcom Veľkej Moravy. Franský panovník sem však vyslal svojich ľudí, ktorí mali prevziať správu nad Veľkou Moravou, čo sa nepáčilo Svätoplukovi, a tak ho Frankovia uväznili.

Počas leta v roku 871 po Kr. vypuklo veľkomoravské povstanie pod vedením Slavomíra. Slavomír bol kňazom na Veľkej

Morave a pochádzal z rodu Mojmiróvcov. Keď Svätopluk „zmizol“, Slovania si mysleli, že zahynul, a tak si vybrali Slavomíra, aby ich viedol. Hoci dnes pôsobí absurdne predstava prepojenia svetskej a duchovnej moci, môžeme byť hrdí na to, že súčasťou našich dejín je aj kňaz, ktorý vypočul prosby Slovanov, dokázal hájiť ich záujmy, a to bez toho, aby sa spriahol zo zločincov alebo sa podieľal na zločinoch proti ľudskosti.

Frankovia Svätopluka prepustili z väzenia pod podmienkou, že im pomôže potlačiť povstanie. Svätopluk sa však pridral na stranu povstalcov, porazil Frankov a stal sa vládcom Veľkej Moravy. Po tom, ako sa Svätopluk dostal k moci, už chýbajú písomné zmienky o Slavomírovi. Asi sa stal nepohodlným...

Dovolím si označiť Rastislava za väčšiu osobnosť než bol Svätopluk. Frankovia sa Rastislava báli a bez Svätoplukovej pomoci by ho ťažko porazili. Rastislav bol múdрым vládcom a skvelým stratégom. Svätopluk sa ukázal ako zradca, povýšil svoje osobné záujmy nad záujmy Slovanov, a preto, aby sa udržal pri moci, bol ochotný obetovať identitu Slovanov (o čom vydáva svedectvo jeho vládnutie). Hoci Veľká Morava dosiahla najväčší rozmach za Svätopluka, najväčšou osobnosťou spomedzi vládcov Veľkej Moravy bol Rastislav. Keď tak nad tým rozmýšľam, chápem prečo si niektorí politici vybrali za vzor Svätopluka a nie Rastislava, ale o tom nabudúce...

Koniec misie

V roku 867 po Kr., teda po 40 mesiacoch pôsobenia na našom území, je misia Cyrila a Metoda na konci. Dôkazom toho je aj skutočnosť, že Rastislav sa im chcel zlatom a striebrom odmeniť za ich dielo. Konštantín však tieto dary odmietol a namiesto nich si vyžiadal prepustenie 900 zajatcov. Potom sa už sprievod týchto apoštolov Slovanov, v ktorom bolo niekoľko kandidátov na kňazské a biskupské svätenie, vybral na juh. Ich snahou bolo splniť aj posledné sľuby, ktoré dal Rastislavovi byzantský cisár Michal III. A k tomu bolo treba ešte vysvätiť kňazov a biskupa, vďaka čomu by mohla byť ustanovená samostatná cirkevná provincia na Veľkej Morave.

Tomáš Hupka

Tomáš Hupka je bloger na <http://blog.tyzden.sk/tomas-hupka>. "Po stopách našej identity" je päť-dielny príspevok na spomínanom blogu. "Čerstvý" pohľad na naše slovenské korene ma zaujal, preto som Tomáša poprosil o dovoľenie prevziať jeho príspevok do nášho časopisu. Povoľenie som dostal, za čo vyslovujem Tomášovi Hupkovi srdečnú vďaku. Článok je druhou časťou o našej identite. Článok si môžete prečítať aj na spomínanom blogu.

Jožo Starosta

Queensborough v roku 1955

Text nasledujúceho príspevku sme nechali v pôvodnom znení, bez štylistických úprav, bez opráv gramatických chýb. Doplnili sme iba interpunkčné znamienka, pretože text bol písaný anglickou klávesnicou. Štylisticky nezvyčajné zvraty sme vytlačili kurzívou.

Autor príspevku, Ed Starick, sa narodil v Kanade zo slovenských rodičov. Nechodil do slovenských škôl. Slovenčinu sa učil iba od svojich rodičov, počúvaním Božieho slova v kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri, čítaním slovenských kníh (Nižňanský) a samoštúdiom. Podľa jeho vlastných slov, veľa získal čítaním slovenských periodík vydávaných v Severnej Amerike a to hlavne mesačníka Ave Mária, ročenky Slovenských Jezuitov a dvoj-týždenníka Jednota. Ed sa cíti veľmi zaviazaný svojmu otcovi, Petrovi Shellingovi, ktorý doňho hlboko vštepil vedomie, že schopnosť komunikácie v slovenskom jazyku je vzácnym obohatením jeho života.

Zaujímavé je, že text článku obsahuje iba 4 "hrúbky". Obávam sa však, že mnohí terajší absolventi slovenských škôl si ich ani nevšimnú...

js

Začiatkom 50-tych rokov Slováci z Vancouveru a okolitých predmestech sa často stretávali v Slovenskom Dome v Queensborough, New Westminster. *Ako pamätám, Dom bol dvojizbová hala: v prednej izbe sa tancovalo a v druhej boli stoličky a lavice, kde sa podávalo jedlo.* Slovenské rodiny v tomto stredisku oslavovali svadby, oslavy ako 25. a 50. výročie manželstva a ešte aj všelijaké iné podujatia. Veľmi populárne medzi nimi boli divadlá, kde obyčajní ľudia robievali všetko: hrali ako herci, urobili a namalovali pozadie a pozaháňali alebo ušili kostýmy.

Priložená fotka z r.1955 trochu ukazuje ako to vyzeralo v tom čase *na jednom divadle*. Režisér (za pultom) je Ján Kaprálik a hovorí s hercom Petrom Shellingom. Stojá na javisku v Slovenskom Dome. Nevieť o čom sa rozprávajú, ale Peter Shelling (moj otec) mal obyčaj niekedy *priložiť svoje naraz vymyslené slová namiesto tie, čo boli napísané a čo mal povedať*. To bolo vždy smiešne pre ľudí v audiencii, ale iste nie vždy pre režiséra. Je vidno akého huncúta hral Peter podľa toho, že si drží palicu okolo krku a tak počúva režiséra. Druhí herci na fotke sú Štefan Radzo a pri ňom, na okraji, Steve Yakupco (Jakubčo?), ktorý, sa mi zdá,



že drží fajku v ruke. Nevieť aké úlohy hrali (možno boli nejakí rol'níci alebo robotníci). *Ale som istý, že boli smiešni.* Žena, ktorá sedí na ľavej strane a niečo napráva, je Mary Beneš. Ona na fotke je jedina zo všetkých, ktorá ešte žije a dodnes je aktívna farníčka kostola Svätého Cyrila a Metoda v New Westminsteri.

Zaujímavé pre mňa je aj pozadie. Niektorí namalovali les a stromy. Je vidno aj akýsi hrad, ktorý *mne* pripomína Oravský Zámok. Divadlá v dávnych časoch boli pamätné zážitky, ktoré priniesli a dali veľa radosti a veselosti vtedajším Slovákom. Každý sa tešil, keď bolo vyhlásené, že bude nejaké divadlo.

Ed Starick



U Pavlikovcov v roku 1983

Mám radosť zo zvonce na poličke, ktorý tróni medzi suvenírmi zo sveta. Zvonec som dostal v roku 1996. Je na ňom nápis „Posol Slovenska.“ Neraz som v zahraničí musel prejsť svoj vzťah k rodnému Slovensku. Azda najkurióznym spôsobom sa tak stalo v dedinke Yakutat na Aljaške.

Do Yakutatu vedú len dve cesty - jedna po mori, druhá vzduchom. Ja som tam prišiel tou druhou. Keď som odchádzal z letiska, od osady vzdialenej asi päť kilometrov, pristavilo sa pri mne auto.

„Nastúpte!“

„Ďakujem, ste láskavý, ale hľadám autobusovú zastávku, nechcem vás obťažovať...“

„Autobus tu nechodí. Kto tu chce žiť, musí mať vlastné auto a motorový čln. Podaktorí majú aj lietadlo.“

V Yakutate nebolo čo pozeráť. Vedel som už vopred, že chcem navštíviť miesto na pobreží Tichého oceánu nazývané Ocean Cape, odkiaľ je dobrý výhľad na celý Yakutatský záliv a na vrchy sv. Eliáša vo vnútrozemí.

Vypil som horúce kakao v malom bistre a vydal som sa na cestu. Pravdaže, peši.

Keďže v mestečku neboli žiadne orientačné tabule, spýtal som sa Indiána, ktorý stál pri malom náklad-

nom aute, či idem správne. Prašná cesta viedla z Yakutatu na západ.

„Pravdaže, ale je to ďaleko. Tak tri hodiny chodze.“

„Nič to. Mám čas. Do videnia.“

Neprešiel som ani pol kilometra, keď sa za mnou ozvalo drkotanie auta. Obzrel som sa. Malá nákladná fordka zastala tesne pri mne.

„Nastúp! Nepôjdeš predsa taký kus cesty peši.“

„Ďakujem“, odvetil som, hodil som batoh na korbú a sadol som si vedľa neznámeho.

Auto už nebolo najnovšie. Tak sa mi videlo, že jedna jeho časť už bola vymenená, nahradená novšou. A okrem toho v Yakutate zrejme neboli najlepšie zásobní náhradnými dielmi. Najviac ma upútal volant. Bol taký veľký, že tlačil môjho neznámeho Indiána pod pupok a mňa do ľavého lakťa. Volant dozaista pochádzal z nejakého vyradeného autobusu.

Chlap nebol najmladší. Čierne vlasy robili jeho celkový výzor tmavším a chvíľu som sa cítil v jeho prítomnosti akýsi nesvoj. Bohvie, kam ma to viez. Nakoniec prvý prerušil mlčanie:

„Odkiaľ si ...? Z Kanady, alebo si Američan?“

„Nie, nepočuješ podľa mojej angličtiny, že som cudzinec?“

„Nie, my Tlingiti, to nerozoznám. Aj pre nás je angličtina cudzí jazyk. Nuž, odkiaľ si?“

„Som z Československa...“

„A si Čech, alebo Slovák?“

Od prekvapenia som takmer onemel. Tu, v tejto dialave, kdesi na konci sveta, v akomsi Yakutate, v aljašskom zapadákovke, kde sa neurodí ani zemiak a žije len zopár rybárskych rodín, mi práve Indián dal otázku, ktorá na mojich cestách aj v zdelanejších ľuď málokedy zaujímala!

Akosi som sa nezmohol na odpoveď. Niežby som sa hanbil za to, že som Slovák, ale otáľal som sa odpoveďou. Získaval som čas. Chcel som vedieť s kým mám do činenia. Nakoniec som ho prekvapil otázkou

ja:

„A ty si chodil na ktorú univerzitu?“

„Univerzitu...? Čo je to univerzita? Ja som rybár... Tak čo, si Čech, alebo Slovák?“, nedal sa odbiť môj sprievodca.

„Som Slovák, keď už tak chceš, z Československa. Prečo tá to zaujíma?“

„U nás v Yakutate žije istý pán Pavlik. Pochádza zo Slovenska, niekde od Zvolena. Oženil sa s Indiánkou z nášho kmeňa. Keď sa budem vracáť, zastavím sa uňho. Povieť mu o tebe. Musíš ho navštíviť. Bude mať radosť. Veľa nám rozprával o svojej rodnej vlasť. Žije tu už vyše štyridsať rokov a celý ten čas nám vďaka do hlavy, že medzi Slovámi a Čechmi je veľký rozdiel!“

František Kele,

Stalo sa na jar v roku 1983



Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí má nového predsedu

Nový predseda

Novým predsedom Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí sa 10. februára 2011 stal pán Milan Vetrák. Rozhodol o tom kabinet premiérky pani Ivety Radičovej. Pán Vetrák tak nahradil v úrade pani Vilmu Prívarovú, ktorej fungovanie v predsedníckom kresle sa skončilo uplynutím päťročného funkčného obdobia. Tento post zastávala od januára 2006. Pán Milan Vetrák je právnik, ktorý už v minulosti pôsobil na Úrade vlády SR ako právny poradca aj vo vzťahu k splnomocnencovi vlády SR pre zahraničných Slovákov. Do tejto funkcie ho od 10. februára 2011 na päť rokov vymenovala vláda SR. Pán Vetrák sa podieľal na zriadení Generálneho sekretariátu pre zahraničných Slovákov a Svetového združenia Slovákov v zahraničí (SZSZ). Spolupracoval tiež pri tvorbe zákona o Slovákoch žijúcich v zahraničí a rovnako je autorom článkov o právnom postavení krajanov v zahraničí. Je členom Generálnej rady Svetového združenia Slovákov v zahraničí.

ÚSZZ

Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí má viaceré úlohy vo vzťahu k zahraničným

Slovákom. Tieto úlohy sú podrobne špecifikované v jeho štatúte (pozri <http://uszz.sk/index.php?ID=737>).

ÚSZZ koordinuje proces tvorby štátnej politiky starostlivosti o Slovákov žijúcich v zahraničí. Spolupracuje s organizáciami združujúcimi Slovákov žijúcich v zahraničí, ako aj so Slovákmi žijúcimi v zahraničí a udržiava s nimi vzájomné styky. Koordinuje v rámci štátneho informačného systému dokumentačnú činnosť o Slovákoch žijúcich v zahraničí. Rozhoduje o poskytnutí dotácií pre činnosť Slovákov žijúcich v zahraničí.

Dotácie

ÚSZZ podporuje činnosť Slovákov v zahraničí aj formou finančnej pomoci. Projekty, ktoré ÚSZZ podporil v uplynulých 7 rokoch, sú uvedené na ich webovej stránke <http://uszz.sk/index.php?ID=1207>.

Projekty môžu mať rôzny charakter. Napríklad letné jazykové tábory krajanovej mládeže na Slovensku, Mikulášske besiedky pre deti, kroje pre folklórny súbor, vydávanie časopisu a pod.



O dotáciu pre svoju činnosť môže požiadať ako krajanová organizácia Slovákov v zahraničí tak aj jednotlivec. Náš časopis, Slovo z Britskej Kolumbie, tiež vznikol a existuje s podporou ÚSZZ.

Vďaka a veľa úspechov

Touto cestou vyjadrujeme vďaka odchádzajúcej predsedníčke ÚSZZ, pani Vilme Prívarovej za jej prácu v ÚSZZ a za jej porozumenie pre potreby Slovákov v zahraničí.

Rovnako ďakujeme ÚSZZ za finančnú pomoc pri vydávaní časopisu Slovo z Britskej Kolumbie ako aj pri iných projektoch v prospech krajanov žijúcich v Britskej Kolumbii.

Novému predsedovi, pánovi Milanovi Vetrákovi, želáme veľa síl pri vedení Úradu, veľa dobrých nových myšlienok pre podporu Slovákov v zahraničí a mnohých nadšených spolupracovníkov, ktorí mu pomôžu tieto myšlienky realizovať. Rovnako mu želáme veľa úspechov v úsilí o zjednotenie slovenského zahraničia, jednotlivcov aj organizácií.

Jožo Starosta

Informácie o ÚSZZ nájdete na
<http://uszz.sk>
<http://www.facebook.com/uszzsk>



František Kele a Stanislav Štepka získali Krištáľové krídlo za celoživotné dielo



Horolezec, cestovateľ, bádateľ a publicista František Kele a zakladateľ Radošinského naivného divadla, autor divadelných hier, režisér a herec Stanislav Štepka sú najnovšími držiteľmi ocenenia Krištáľové krídlo za celoživotné dielo. Slávnostný galavečer prebehol v Slovenskom národnom divadle 16. januára, 2011.

Ocenenie Krištáľové krídlo je uznaním za mimoriadne výkony ľudí, ktorí svojou prácou významne ovplyvnili oblasti života, v ktorých



pôsobia, od hospodárstva až po umenie a šport. Mimoriadnu cenu, ktorú získali Stanislav Štepka a František Kele, udeľuje Veľká porota buď za celoživotné dielo alebo pri dosiahnutí životného jubilea, a to za dosiahnutie úspechu za hranicami Slovenska alebo za výnimočný čin roka.

Nad tohtoročným 14. ročníkom udeľovania ocenenia Krištáľové krídlo mala záštitu predsedníčka vlády SR, pani Iveta Radičová.

Páni František Kele a Stanislav Štepka poctili návštevou aj našu slovenskú komunitu vo farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri, jeden v septembri 2009 a druhý v marci 2010. Sú tiež priateľmi nášho časopisu.

Fotografie sú z archivu F. Keleho.

Vážení páni, František Kele a Stanislav Štepka, srdečne vám gratulujeme k vášmu celoživotnému dielu a k udeleniu takého vysokého uznania vo forme Krištáľového krídla. Súčasne vám želáme veľa zdravia a tvorivých síl do ďalších rokov vášho plodného života.

Jožo Starosta

Memory of an Immigrant

I recently read an article in the paper about some experiences of newcomers in Canada. The article discussed how refugees who stay in a government funded facility for the first two weeks of their arrival all seem to have one common memory - even many years later, and this memory is the smell of Sunlight detergent that their clothes, bedding and towels were initially washed in.

Yes, we all know that our sense of smell can trigger memories and elicit emotions of specific events in our lives with incredible power. For instance one of my favourite memories of being new in Canada is the scent I would smell upon entering the Overwaitea grocery store in Prince George and seeing the abundance and choice of food. In fact, to this day, I still feel a great sense of (a rather childish) excitement and awe whenever I walk through the doors into Save On Foods (same company as Overwaitea) and inhale the seemingly regular scent of this grocery store.

Oh yes, the memory of entering that Overwaitea store as a ten year old child still brings back many fond memories of being wide-eyed, walking through the aisles and seeing all these new foods and products I had never seen in my life! The trip to the grocery store was truly an adventure for me in those first few months.

It was a hot June day when on one of our family outings to the grocery store, my dad suggested we buy ourselves some ice cream for the walk back home. (It's worthy to note that while we still lived in Slovakia, Dad had travelled to Western countries for business numerous times - therefore, in our eyes he was an experienced "world traveller who knew everything" including the variety of treats that were available in

stores!) My sisters and I were incredibly excited about the ice cream and as we approached the frozen foods section our minds were already racing with the choices of flavour we would have since we could each choose our own! Dad proudly led us the freezer which held a wide selection of neatly packaged containers of ice cream and we each chose one small container that we would devour on our walk back home. We could hardly wait to pay and open our containers to experience, for the very first time, what Canadian ice cream tastes like!!

As we came back outside to the sweltering heat, Dad helped each of us open the awkward containers and soon we each began licking our treats as we walked down one of the main streets of Prince George. Our excitement however, quickly turned into utter disappointment and disgust!! We couldn't believe our taste buds...the ice cream was horrible! The fruity flavour of our treats was so intense that our tongues started tingling and our mouths were puckering as though we had just eaten a lemon.

Nobody wanted to keep eating this unbelievably disappointing 'treat' we had looked forward to eating so much! It was truly disheartening to realize that Canadians didn't know how to make good ice cream and to feel our tongues hurting and raw from the intensity of the powerful fruit flavour. Sadly, we decided to dump out the ice cream on the side of the road and watch it melt in the rays of the hot June sun. Oh what a sight we must've been!! An Immigrant family, on the side of the road, each holding a CAN of Minute Maid frozen juice FROM CONCENTRATE and dumping it out with a disgusted look!!! Yes - it is true...my first experience of eating "ice cream" as a new immigrant



in Canada consisted of buying frozen concentrated fruit juice, and nearly devouring it!

All these years later, it is nice to know that great ice cream actually DOES exist in Canada and that just the mere scent which I smell upon entering Save On Foods can still jog my memory back to our grocery store adventure in June 1986!

Do you have any memories of your arrival in Canada and what you experienced as a new immigrant? I am sure there are plenty of adventures (and misadventures!) that the readers of SLOVO would love to read about!

Katarina S.



My Belief

I don't have a special story about some experience to tell to exemplify my belief or to recount my special light-bulb moment. There wasn't one. I've believed this for much of my life, I just haven't known that I knew it. Only while writing and sifting through my thoughts did I come across this, my belief, which, when I thought about it, didn't feel strange at all to have in my head.

This I Believe: that it is impossible to control anything of the world around us. We are powerless.

I suppose I've had many experiences that all led up to this belief that formed itself in my mind. Once, when I was very young, I stepped on a knitting needle; doing no harm to myself but snapping it in two. Being at the age that I was, I stomped and cried. I wanted to make it better, but I didn't know how. There was nothing I could do the fix it: it wouldn't work properly again, no matter what I did.

This, I think, was one of the first times I realized my own powerlessness. I started having other little moments where I was unable to control something: when I lost perhaps a favourite keychain, when people wouldn't do as I asked. When I heard about the imminent extinction of French, Spanish, and other cultures. It might've been simply my arrogance as a child, but maybe that just rammed the point home even harder. I've been powerless, unable to

do anything, and recently I've tried to accept that. It's human nature, I think, to try to be constantly in control. And there's nothing really that anyone can do, funny enough. And since we're powerless, we can't do anything to fix our powerlessness.

Because we are all powerless. We can't really control anything in the world, if you think about it. Nothing of any importance. The shirt you picked out to wear today? Did you decide to be in the mood for something blue today? Or long sleeves vs. short sleeves? Maybe you did, but still. Is that truly so important? How will that affect the world? Your life, even?

I don't intend to suppress my human nature, only accept it. It's still hard - nobody can truly accept powerlessness properly, save perhaps for those who've been surrounded by it for the entirety of their lives: slaves, perhaps, or underprivileged and oppressed people. None of us, who are so lucky in this life, can truly accept it or come to terms with it. I know that I can't myself, but I think realizing this has been the first step.

And so this I believe: I believe in embracing and giving in to one's powerlessness - fighting it will get you nowhere, because, funny enough, you are powerless.

A girl

Autorom článku je 15-ročná stredoškolačka, Kanadanka, ktorej v tele koluje 50% slovenskej krvi.

Slová môžu liečiť, hladiť

Slová môžu raniť, zabiť

Každodenne si vypočujeme, vyslovíme množstvo slov. Niektoré nás obohatia, iné zas rozladia. Slová vyslovené v hneve, so závisťou alebo naopak s láskou, nežnosťou, prajnosťou dobra, citlivo vníma naše vnútro negatívne lebo pozitívne.

Pokúsme sa pri vzájomných stretnutiach v rozhovorech vysloviť SLOVÁ, ktoré sú obohatením pre oboch aktérov dialógu. Neskíznime iba do lamentácií a nadávok, na všetko a všetkých.

Nie náhodou pri ranných stretnutiach s iným človekom vyslovujeme pozdrav: DOBRÉ RÁNO, neskôr zas DOBRÝ DEŇ, DOBRÝ VEČER. Tieto naozaj dôležité a dovolím si povedať vzácné slová nemusia byť iba formálnym pozdravom, ani ošúchanou frázou, ale prianím dobroty a prajnosti, vychádzajúcej z nášho ľudského vnútra. Napriek tomu, že vonku leje ako

z krhly, pobolieva nás hlava, či slnko od rána pripaľuje a zláti krajinu do farebných impresií.

Každé vyslovené slovo má svoju ozvenu v našom vedomí, podvedomí. Jedovaté slovo otrávi nielen poslucháča, ale aj nás samotných. Strácame vnútorný náboj dobra, a to sa odrazí v našich postojoch, slovách.

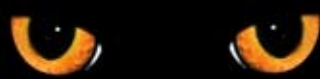
V návale povinností strácame schopnosť vnímať krásu sveta, prírody, života, ľudí z tej lepšej stránky. Podotýkam aj z našej lepšej stránky. Nie vždy sa nám to podarí. Dôležité je však pokúšať sa o to.

Deň je taký, akým si ho urobíme sami. Nie nadarmo odborníci opakujú, že pozitívne myslenie je základ našej vnútornej vyrovnanosti a následnej vnútornej rovnováhy, obvyčajného ľudského šťastia.

veronika hoffmannová

Super Hero Story

by a writer-beginner



I slunk from garbage can to garbage can, my dark coat making me invisible to the human eye. The alley was dark, quiet, and deserted as far as I could see. A quiet beep in my ear broke the silence my padded paws had created.

"Target at ten o'clock." My head turned, my light brown, almost yellow eyes scanning the darkness. I made out a shadowy figure.

"Knock 'em out, Blossom" the voice in my earpiece continued. A soft meow called on my targeting system. A silent, invisible, non-lethal laser shot out of my emerald collar. The shadowy figure crumpled to the floor, unconscious.

Suddenly, the scene changed. I was now in the middle of a sunlit field. I half crept, half ran to the nearby bushes for cover. I used my collar to scan for Jade. I quickly spotted her in the middle of the field, totally vulnerable and apparently unconscious. The only stealthy way to get to her was underground, so I diverted my energy into digging a tunnel. When I arrived, I opened a small pouch in my collar and took out a tiny vial. I poured two drops into her mouth. In seconds, her eyes flew open. She was healed.

The scene changed again and I had to burrow into the snow to avoid being seen by a large, hungry male polar bear. The danger didn't last for long, though. Jade knocked him out with her laser. The scene changed once more and now we were back at base, in the holographic chamber. The door opened and Lunaria, our professor stepped in.

"Good job, girls. Full marks. You can head home know. You worked very hard on that test." I sighed, half from exhaustion, half from relief of getting out early. Giving Lunaria a grateful glance, we walked out.

As we left, I stopped and meowed, my paws aching. Jade scooped me up, settling me in her arms. As she

did so, I examined her, scrutinizing her with a warm yellow eye.

To most people, there would appear to be nothing different. Jaydaline Parker, the most opinionated, courageous young woman they knew. Her light brown hair fell to the middle of her back and her green eyes penetrated you so deeply that she saw your true character. She was fairly short and slim, and for thirteen had a remarkably clear complexion, apart from the dash of freckles on her nose. But they didn't know her. I knew her. I had been at her side for three years now, and I knew when something was wrong. And something was. Now. She was worried. Nervous. Not a good sign, I thought. Not good at all.

"Jade, what's wrong?" I meowed through my translator, my voice anxious. She turned away from me.

"Nothing", she said. I sprang down from her arms.

"I said, what's wrong?!" There was a note of anxiety in my voice now, alongside the concern. She sighed.

"I have to go see Headmaster. Something is wrong, very wrong."

"Good", I meowed, pleased to have gotten a straight answer out of her. "Let's go."

We walked in silence, pushing open the Headmaster's pristine, white door of the EAA (elite agent association).

Autorom tohoto príspevku je 12-ročná šiestkačka, Katherine, narodená v Kanade, dcéra slovenskej mamičky. Katherine sa rozhodla napísať knihu. Do jesene tohoto roku. To, čo ste si práve prečítali je prvá kapitola. Má už napísaných sedem kapitol. Kto má záujem si prečítať jednotlivé existujúce a nové kapitoly, má možnosť prihlásiť sa na www.sk-bc.ca/newsletter/subscriptions

Ak sa vaša dcéra, váš syn chce podeliť s našimi čitateľmi so svojimi na papier položenými myšlienkami, radi ich uverejníme v našom časopise. Píšte na adresu slovo@sk-bc.ca

Lod'ka v rukách správneho chlapa...

Okolo desiatej hodiny dopoludnia opúšťa naša loď prístav a vydáva sa na d'alekú cestu. Tentoraz kapitán lode vytýčil trasu západným smerom cez Atlantický oceán, až do Kanady, kam nás na návštevu pozývajú starí rodičia.

Manželka z brehu máva mne a synovi, pretože kanadské zastupiteľstvo vydalo vstupné vízum len nám dvom. Hašterivé ženy cestovať loďou nemôžu, pretože by počas plavby oceánom mohli v zárodku rozložiť tvrdú, priam vojenskú disciplínu námorníkov. Konečne, dačo o tom by mali vedieť aj pasové orgány a proti ich zdôvodneniu predsa nemožno len tak ľahko namietat. Úrad je predsa len úrad...

More je úchvatné, posádka na chlp plní svoje povinnosti a slnko do ružova rozpaľuje oblohu. Loď pláva rýchlo, keďže je podľa nášho odhadu poháňaná atómovou energiou. Aspoň tak neznečisťuje životné prostredie. Míňame poslednú pevninu Európy a o chvíľu nás už povedie iba strelka kompasu. Na pokojnom mori nás sprevádzajú iba naradostené čajky a množstvo rýb každú chvíľu vyskakujúcich nad hladinu.

Vo chvíli, keď sme minuli zabudnutý ostrov, sa však zrazu vlny znepokojia. Aj keď posádka statočne bojuje s nástrahami prírody, ťažko nad nimi víťazí. Vietor naberá silu a intenzívnejšie sa opiera o konštrukciu našej lode, ktorá sa nadhadzuje na vlnách ako orechová škrupina, keď zrazu z veliteľského mostíka počuť obrovský výkrik: „Muž cez palubu!“ Námorníci bezhlavo pobehujúvajú sem a tam, ale do rozbúraných vln sa neodvážia ani jeden člen posádky. Darmo ktosi kričí o ratu, niet už pomoci tým, čo až v takto rozbúrených vlnách objavujú opojnosť poézie sveta.

A práve vtedy sa odhaľuje zdravá osobnostná črta môjho prvorodeného synčeka, s ktorým ma púta toľko krásnych životných chvíľ. Nedbá na moje varovanie, nehladá na nebezpečenstvo, čo hrozí z vodného živlu, a tak ako je oblečený v šatách vrhá sa do vln rovno ku mne do vane a hovorí mi: No, teraz ocko, daj do rúk loďku mne. Ty už vylez z vane von, pretože aj ja chcem robiť také obrovské vlny. Dupkom mi stávajú vlasy na hlave, pretože viem, že šaty, ktoré má na sebe, už do chvíle, ktorú nám určil pre stretnutie zákon v mene republiky, v nijakom prípade nevyšchnú...

Jozef Dzurjak



Prvá zmienka o filme Modra mi prišla cez kontaktnú stránku sk-bc.ca/contact:

Your readers might be interested in this film by Slovak/Canadian filmmaker Ingrid Veninger called MODRA. Ingrid's Slovak parents will be in Vancouver for the screenings and would love to meet people from the Slovak Community.

Potom nasledovala séria emailov z rôznych informačných zdrojov s čoraz viac informáciami:

Prvý slovensko-kanadský úspešný celovečerný film MODRA konečne uvidíme vo Vancouveri na veľkom plátne! Film MODRA bol ocenený v roku 2010 ako jeden z 10 najlepších celovečerných kanadských filmov. Film MODRA bude premietaný od 11. do 17. februára 2011 vo Vancity Theatre (1181 Seymour St. @ Davie St.). Každý večer po premietaní filmu budem odpovedať na otázky z obecnstva. S pozdravom, Ingridka a Helena Veningerová.

Hmm. Kto je Ingridka a Helena Veningerová? Ani táto otázka dlho nezostala bez odpovede.

Born in Bratislava, Ingrid Veninger was two when her family fled to Canada, escaping the former Czechoslovakia as Soviet tanks rolled in. At 17, she returned to Slovakia for the first time. Upon arrival, she was intrigued by her extended family's sense of belonging. Many relatives appear in the film, including her uncle Imrich (whose band Bukasovy Masiv also provides many of the songs in the film) and her 96-year-old great aunt Teta Jozefa.

Záujem o film začal narastať nielen u mňa, ale aj u mojich blízkych, priateľov a známych. Rôzne krátke svedectvá o filme tento záujem iba podporili:

"Switzer and Gammal are naturals... Veninger's deceptively relaxed style captures every glance, outburst and hesitation." Norman Wilner, NOW MAGAZINE.

„Connection, conflict, local colour and teenage confusion are rendered with intimacy and lightness of touch.“ Jason Anderson, TORONTO STAR.

MODRA

"MODRA is a beautiful film with sincere performances that will make you want to rush out and book a flight to Slovakia." Brian McKechnie, CityNews.ca TIFF PICK.

You'll like this movie if you have ever been 17, ever been the parent of a 17 year old, or have ever fled a war torn country, been displaced, and then returned to those left behind. It's a great Canadian story!" Julia Grant.

V sobotu 12. februára 2011 sme sa teda vybrali na "výlet" do Vancouveru. Ani sa to nezdá, ale z Coquitlamu do Vancouveru je to takmer 30km. Film Modra premietali vo Vancity Theatre, v budove, v ktorej počas Zimnej Olympiády 2010 sídlil Slovenský Reprezentačný Dom.

Vo vstupnej hale návštevníkov vítala pani Helena Veningerová, matka režisérky. Oblečená v modranskom kroji, s úsmevom uvádzala prichádzajúcich a so zánietením



vyvetlovala okolnosti vzniku filmu, pozadie emigrácie jej rodiny z Modry do Kanady, ako aj detaily výšiviek na kroji, ktorý má ešte po svojej starej mami.

Stretol som sa tam tiež s honorárnym konzulom Slovenskej Republiky, s pánom Stanislavom Lišiakom. Obaja sme si pokladali za česť odfotografovať sa spolu s pani Helenou.

Hoci návštevníkov v hľadisku nebolo veľa, všetkých, podľa môjho názoru, film zaujal. Dej filmu bol pomerne jednoduchý.

Dvaja 17-roční mladí ľudia z Kanady, Lina a Leco našťivili Modru odkiaľ pochádzajú rodičia Liny. Na pozadí malebného mestčka a peknej prírody sa odohrávajú stretnutia s rozvetvenou Lininou rodinou, náhodnými obyvateľmi malého mestčka a s modranskou mládežou. Stretnutia sú pre mladých Kanadanov veľakrát prekvapivé, hlavne svojou srdečnosťou, bezprostrednosťou a niekedy tvrdou otvorenosťou. Zatiaľ čo Lina sa cítila v širokorozvetvenej rodine pomerne „bez-



pečne“, Leco bol často takmer „stratený“ v medziľudských vzťahoch.

Diváka, ktorý si pamätá Slovensko zpred 25, 30, či 40 rokov, potešil pohľad na Bratislavu, na peknú prírodu v okolí Modry, na kroje, započúval sa do ľudových piesní a spevov, ktoré mu možno boli aj známe.

Anglicky hovoriaceho diváka určite potešilo, že väčšina dialógov bola v angličtine, takže mohol sledovať nielen zaujímavú scenériu filmu, dejovú zápletku dvoch mladých Kanadanov, ale zčasti rozumieť aj rozvetveným rodinným vzťahom a atmosfére života v malom slovenskom mestčku.

Ja, osobne som zosmutnel, keď som pozoroval ako boli, či už právom alebo neprávom, vo filme zobrazení starší modranskí tínedžeri. Zdalo sa, akoby okrem baru, alkoholu a sexu nemali iné záujmy. Rovnako citový výbuch dvoch mladých hlavných predstaviteľov filmu, ktorý prerástol do „šťavnatej“ výmeny názorov, nás viacerých zastihol nepripravených.

Bombónikom pre všetky kategórie divákov však bola 96-ročná teta Jozefa, ktorá reprezentovala múdrosť nahromadenú v mnohých generáciách slovenského národa.

Chcel by som touto cestou poďakovať režisérke filmu pani Ingrid Veningerovej a celému tímu amatérskych hercov, scenaristov, kameramanov a strihačov za film, ktorý spĺňa kritéria filmu z profesionálnych atelierov. Bol to pre mňa hlboký zážitok.

Po skončení filmu, režisérkina mama, pani Helena Veningerová, sa na základe otázok z publika rozhovorila o svojich modranských koreňoch, o tom ako film postupne vznikol, o sloveských zvykoch, o rodinných vzťahoch o pôvode kroja, ktorý mala oblečený, o hercoch-amatéroch, o tete Jozefe ... Bola to pekná „bodka“ za hodnotným večerom. Vďaka, pani Helena.

Jožo Starosta

Na webovej stránke www.sk-bc.ca/modra nájdete tiež videá z rozhovoru s pani Helenou Veningerovou ako aj niektoré scény zo samotného filmu.



It is at moments like this ...

It is at moments like this that I love living in Vancouver: a Slovak Village, a Danish fairy tale, an Italian corner café, a Persian food paradise, and Polish baked delights...

Recently, my sister, her friend Makiko and I went to the Vancity Theatre to see the independent film 'Modra', set in a small Slovak town outside of Bratislava. The lady introducing the film was dressed in a kroj – a traditional Slovak folk costume, which was one of the ones featured in the film, and her friendly attitude prevented it from being kitsch. Her openness, enthusiasm for the film and for multicultural exchange with the audience inspired me to write this reflection.

The film talks about a 17-year old girl whose parents immigrated to Canada from Slovakia in 1968 and who hasn't seen her family back home since she was five years old. She goes on a one-week trip to rediscover her roots in her hometown of Modra, while sharing the whole experience with her Canadian classmate (we were excited about this part, given that Makiko, who was born in Canada, had traveled with us in Slovakia last summer). What Lina, the protagonist, experiences in Slovakia is what I like to call "new nostalgia". New nostalgia is when someone reconnects with people and places that they remember mostly from photographs or age-old memories that are still floating around in that 5-year-old-child part of their brain.

I have felt this surreal sensation myself a few times now and was surprised by how well the film was able to capture it. It was able to express how so very strange it is to know that you have a family that you don't actually really know. When one sees these family members after so many years they feel this immense joy to be in their presence, yet at the same time a profound sadness knowing that they didn't grow up with these people, these aunts and uncles and cousins; that they have shared so few moments together over the years, that these people are almost like strangers that one is related to, who have lived their lives in a another reality. Afterward, the movie really got me thinking about how interesting it is to have dialogue about such experiences here in Vancouver and made me think about some of the fascinating multicultural aspects of our city.

This morning, I read Hans Christian Andersen's "the Princess and the Pea" to a multi-ethnic group of preschoolers as part of the children's theatre group that my mom co-founded in 2004 – the North Shore Theater for Children – which uses aspects taken from traditional Czech theater and incorporates them into renditions of traditional children's folk and fairy tales.



These are sometimes preformed in the form of dramatized readings (which was the case today) in which one person reads the story while other people animate puppets and props to bring the story to life.

After the performance, we went for coffee to Brazza, an Italian gelateria and café owned by two Italian brothers - an ex-accountant and an ex-Enron executive – who "abandoned the corporate rat race" (as stated by a 2003 article in the Vancouver Sun) in order to get in touch with their cultural roots, as well as with their taste buds. As a side note, prepare to gain a few pounds if you ever go in there.

Brazza is located in the Iranian neighbourhood in Upper Lonsdale, home to many enticing bakeries and markets, so after coffee we went to the Yaas Bazaar to stock up on tahini, tea and other goodies. Wandering around, I noticed that my mom and I were the only non-Persian people in the market I couldn't help but feel a little bit out of place. I was also having some trouble locating the tahini so I walked up to one of the employees who was engaged in a conversation in Farsi with another customer and the out-of-place feeling faded immediately when he turned to me with a friendly expression and explained in accent-free English where I could find what I was looking for.

Especially enticing were the sweet things behind the bakery counter and I was very tempted to get something, but then I remembered to restrain myself since we were planning to visit the Polish bakery down the street next. As we walked into the bakery, I was a little surprised to see a slightly sheepish-looking Persian man stocking up on Polish jam rolls that he wanted to share with his girlfriend for Valentines Day. "Please cut everything in half so that we can share it", he hesitantly asked the sales assistant as we entered. It was almost as if he felt the same kind of discomfort we had felt in the Persian market (he was the only non-Eastern European in the bakery at the moment) and maybe he also felt just the tiniest bit guilty for choosing Polish over Persian pastries. Who knows? All I know is that I found the whole thing quite amusing and felt a sense of warmth thinking about the quirkiness



with which multi-cultural/ethnic exchanges can take place.

In the bakery, the lovely, and very tattooed, sales assistant sold me rum balls, blueberry buns and cherry doughnuts (just to add to the pounds I gained at Brazza), as well as smoked mackerel (didn't you know they sell those at Polish bakeries??). I was deciding whether or not to go for the "mulled-wine tea" (just to try it), but... maybe next time. =)

Yes, it's true that I often complain about Vancouver being too rainy, the people too cold and the distances too long, and while I feel that all of the aforementioned are valid complaints at times, over the past two days I have really felt a renewed appreciation for this city and its odd multi-ethnic-ness. All in all, I think that it is really through these little moments that one can perceive, and become a part of, a city's character and heartbeat.

(I put the heartbeat bit in because it is Valentines Day after all... Happy Valentines Day, Vancouver)

Lucia Bardos

Rada pre Tomáša

Tomáš: Ahoj, asi si ma nepamätáš, ale párkrát sme si písali. Možno v blízkej budúcnosti budem musieť núdzovo vycestovať do Britskej Kolumbie. Problém je, že neviem nič robiť a školu som ešte neskončil. Uvažoval som nad prácou drevorubača. Nepoznáš niekoho, kto by vedel povedať ako to tam chodí, prosím?

Jožo: Tomáš, čo si už doposiaľ spravil/podnikol, aby si mohol pracovať v Kanade?

Tomáš: No nič. ja som v Kanade ešte ani nebol. Vravím, že z núdze budem musieť vycestovať. Lebo doma práca nie je (kriza) a keď je, zdierajú ľudí. To radšej pôjdem naskusy do sveta. Mám rád prírodu a doma som mal hobby kátať drevo pre starého otca, tak ma napadlo, že možno by som bol užitočný...

Otázka pre čitateľov: Čo by ste poradili Tomášovi?



Táto fotografia je z r. 1939. Je na nej jeden zo zakladajúcich členov farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri, Jozef Otrošina (naľavo). Po kanadských drevorubačoch, ktorí „klasicky“ káľali stromy, zostali iba záseky v starých pňoch stromov...

Cesta Jordánskom

Začalo to tým, že som sa počas môjho pracovného pobytu v Kuvajte s niekoľkými kamarátmi rozhodol, že sa skúsime autami dostať niekam trochu ďalej, kde sme ešte neboli. Rozhodnutie padlo na cestu cez celú Saudskú Arábiu z východu na západ až do Jordánska.

Keď skončil Ramadán a v práci sme mali asi 5 dní voľna, tak sme posadali do áut a asi 15 dospelých aj s deťmi sme sa dali na cestu za spoznávaním nových končín. Plán bol taký, že pôjdeme len do Jordánska lebo tam sme ešte neboli a pôjdeme si popozerať krásne historické miesta, ako napríklad Mŕtve more a ak sa nám podarí, tak možno aj niečo iné.

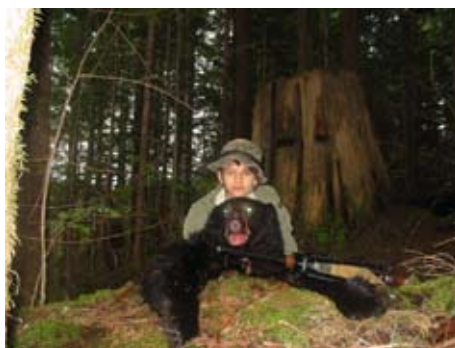
Cesta cez Saudskú Arábiu nebola moc zaujímavá. Išli sme stále púšťou, občas sme stretli nejaké auto a občas natrafili na beduínov na ťavách. Nakoniec asi po dvanástich hodinách sa nám podarilo doraziť na hranice Jordánska.

Tak začína Vilo Mečár svoj opis cesty Jordánskom. Jeho zážitky z tejto dobrodružnej cesty spolu so zaujímavými fotografiami si môžete prečítať a prezrieť na <http://www.sk-bc.ca/jordansko>.



Kika a maco

Kika, ako 11-ročná, spravila skúšky na získanie poľovníckej licencie a už o 2 roky ulovila svojho prvého medveďa. O rok neskôr bola prijatá do Slovenského poľovníckeho klubu sv. Huberta v Britskej Kolumbii.



Po získaní "hunting licence" sme začali pravidelne chodiť na strelnicu, kde sme spolu navčičovali strelbu z malorážky a z winchestrovky 243. Po niekoľkých návštevách strelnice sme sa spolu s niekoľkými priateľmi vydali na lov čierneho medveďa do okolia Harrison Lake. V piatok po príchode do oblasti, kde sme chceli loviť, sme si postavili tabor, rozložili oheň, uvarili niečo na večeru a pripravili sa na ráno.

Včasne zrána sme sa vybrali na rozsiahle rúbanisko s veľkým rozhľadom na všetky strany. Chvilami nás ešte brali driemoty. Asi po 3 hodinách sme spozorovali pohyb. Vo vzdialenosti asi 130 metrov od nás sa ukázal pekný čierny medveď.

Kike som povedal, aby vyčkala na vhodnú pozíciu medveďa a sústredila sa na presný výstrel. Mali sme dosť času pretože maco nemal o nás ani tušenia a v klude sa popásal na čerstvej jarnej trávě.

O chvíľu sa postavil do vhodnej pozície, čo Kika ihneď využila, pozorne zamierila a padol výstrel. Okamžite bolo vidieť, že výstrel bol úspešný, hoci maco ešte stihol odbehnúť do malého lesíka, kde sme ho asi po pol hodine išli "dohľadať".

Pre Kiku to bola prvá skutočná, zároveň úspešná, poľovačka. Nie každému sa podarí hneď na prvýkrát uloviť krásneho čierneho medveďa. Po tomto zážitku, ktorý bol krásny nie len pre ňu, ale aj pre mňa, jej otca, jej ja a aj celý poľovnícky klub praje veľa loveckých úspechov a dobrodružstiev, ako aj úctu k prírode.

Dušan Janura



Ruže v ružiach

K fotografii z minulého čísla nám náš čitateľ a prispievateľ Jozef Dzurjak poslal milú básničku:

*Napišem ti básničku až srdiečko plače mi,
prekrásnej ruži. až mi tečú slzy,
Až mám dušu že sám chodím po zemi.
malíčku, Veľmi ma to mrzí...
čo po tebe túžim,*

Počas vianočnej sv. Omše v New Westminsteri sme mali "živý Betlehem". Sv. Omšu svojím spevom okrášlili speváci farnosti pod vedením Jančiho Vargu. Hostovali tiež členovia začínajúceho speváckeho sboru pod vedením Paľa Šimomčiča. Krátke videá zo sv. Omše a zo spevov si môžete pozrieť na www.sk-bc.ca/node/1486.



Slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri pod vedením o. Juraja Kopanického je jedna z mála aktívnych slovenských farských spoločenstiev v Kanade.

Gratulácia

30.januára 2011 oslávil predseda vancouverkej pobočky Českého a Slovenského združenia v Kanade, pán Miloš Zach významné životné jubileum - 80 rokov plodného života. Pripájame sa k mnohým gratulantom a želáme mu pevné zdravie a veľa síl v jeho zásluhách práci v českej a slovenskej emigrantskej komunite.

js

Poľovnícka zábava

Slovenský poľovnícky klub sv. Huberta v BC usporiadal 19. februára 2011 Poľovnícku zábavu. "Hunting and Fishing Club" v Port Coquitlame, kde sa hostia cítia veľmi dobre, je vhodným miestom pre poľovnícke zábavy. Je to na pokraji lesa, iba kúsok od divej prírody, ktorú slovenskí poľovníci považujú za svoj druhý domov.

Boli fašiangy, takže účasť bolo bohatá, asi 170 dobre sa baviacich hostí, ktorí si mali možnosť zatancovať pri hudobnej produkcii skupiny DJ Lotri a pochutíť si na pravom poľovníckom guláši. Nechýbali ani domáce koláče, ktoré napiekli ženy poľovníkov (pravdepodobne ako prejav vďaky za mrazničky naplnené divinou...).

Tradičné tombolové ceny potešili mnohých výhercov. Najviac sa azda tešil Paľo Antoni, výherca prvej ceny. Bola ňou účasť na jarnej poľovačke na medveďa, ktorou v dňoch 28. až 30. apríla poľovníci otvárajú sezónu 2011.

V uplynulých 3 rokoch poľovnícky klub udelil jednému zo svojich členov cenu za najväčšieho uloveného srnca. V tomto roku začal klub udelovať aj putovný pohár za najväčšieho uloveného medveďa.

Na priloženej fotografii vidíme víťazov putovných cien. Cenu za najväčšieho medveďa v r.2010 získal predseda klubu (ako inač.), Ján Volentier, prvý zľava. V r.2008 bol najúspešnejším lovcem na srnca podpredseda klubu, Gary Andrejčák z Coquitlam, 2.zľava. R.2009 cenu získal Martin Gálik z Kelowny,



2. zprava, a v r.2010 ju získal Fero Ďurech (v strede), tiež z Kelowny. Celkom napravo stojí Vlado Olšovský, ktorý reprezentuje celú skupinu poľovníkov z Vancouveru a okolia, ktorí sa "zaprisahávali", že v tomto roku cenu "nesmie" získať žiaden "cezpolný" poľovník (napr. z Kelowny), ale že cena musí zostať "doma".

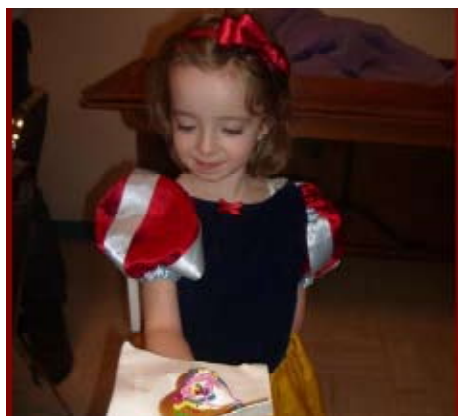
Gary



V sobotu 26.2.2011 se Slovenian Hall v Burnaby opäť zaplnila deťmi v krásnych maskách. Prevládali zde víly a princezny, ale mohli jsme vidět i piráty, Spidermana či kovboje.

Podle záznamu se akce zúčastnilo 32 dětí v průměru 4 let. Děkujeme všem dětem za účast i rodičům a jmenovitě dobrovolnicím: Marta Jamborová, Janka Melasová, Blanka Ondrášková, Eva Malenka, Dana a Madlenka Cline, Ivana Barnes, Jaruška Belavá, Marcela Spadavecchia, Jaruška Stůj, Zora Streit, Ivany Šmulíkové a pár dobrovolníkům: David Kříž, Tomáš Beran a Miloš Zach.

Zdenka



26. februára sa naše deti zúčastnili detského karnevalu poriadaného Českým a Slovenským Združením vo Vancouveri. Deti si zatancovali, zaspievali, ozdobili medovníčky a spravili si masky. Bola to milá akcia na vonku chladné a upršané februárové počasie.

Mariana



Pozdrav zo Sýrie

Sýria je v súčasnosti jednou z ťažko skúšaných arabských krajín. Romana Zemanová, riaditeľka Divadla Za rohom vo Vancouveri, ktorá navštívila Sýriu v uplynulých mesiacoch, nám poslala viacero fotografií zo svojej pozoruhodnej cesty naprieč touto prekrásnou historickou krajinou. Uverejňujeme tri z nich.



Rasafa is located in the Syrian semi desert and was probably inhabited in Assyrian times. It was called Sergiopolis during the Byzantine time to commemorate the execution of St. Sergius in it. It is famous for its walls and the Cathedral and the big water cisterns (on the picture) from the Roman and Byzantine time.



Der ez-Zur is a city on Euphrates river. I and my daughter Kristyna are surrounded by local Armenian and Kurdish children.

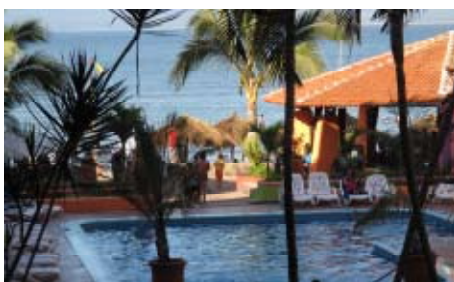


Maalula is the only place in the world that still speaks Aramaic, the language of Jesus. On the picture is St. Thecla Festival in the St. Sergius Monastery and church that was built 325 AD. It is one of the oldest churches in the world.

Puerto Vallarta leží na západnom pobreží Mexika. Obmýva ho Tichý oceán. Ešte dosť nedávno sa nazývalo La ciudad más amigable del mundo—najpriateľskejšie mesto na svete. Dnes sa začína podobáť turistami prepĺnenému Cancunu.

Návštevníci tejto oblasti, ktorí chcú zažiť viac mexickú než „americkú“ atmosféru musia ísť trochu severnejšie od Puerto Vallarta, aspoň do Ricón de Guayabitos.

js



Okrem privátneho ubytovania si môžete oddýchnuť v jedinom „All inclusive“ rezorte Los Cocos. Až na pár výnimiek tam vo februári stretnete iba Mexičanov a Kanadánov, miestnych rybárov a ... pelikány. Ak sa chystáte do Mexika, doporučujem Los Cocos v Ricón de Guayabitos.

Zaujímavý link

Zaujímavý link nám poslal Norbert Borovský:

http://www.coalking.ca/people/profiles/profiles_crowsnest.html.

Opisuje "Crowsnest Pass" - prechod v Skalistých horách medzi Britskou Kolumbiou a Albertou. Boli tam bane, kde v r.1919 pracovali:

90% imigranti

34% Angličania

23% Slováci

14.5% Taliani

7% Francúzi a Belgičania

2% Rusi

1% Američania

8.5% "iní Európania"

Zaujímavé, že?

Krátke zpravodajstvo



Piatok, 1. apríla Gitarový koncert

V piatok, 1. apríla v St. James Hall, 3214 West 10th Ave, Kitsilano, vystúpili Radim Zenkl a Craig McGregor v mandolínovom a gitarovom koncerte. Hrali hudobné skladby rôznych žánrov, folk, flamenco, swing, írské, české a slovenské ľudové piesne. Vďaka za pekný večer.

Radim Zenkl was born in Opava, Czech Republic. He grew up in the town of Ostrava (about 200 miles east of Prague), where his father teaches classical music at the University of Ostrava. Zenkl began his musical studies with piano and singing, then later on classical guitar. In addition to classical music, his early influences were folk music and Czech unique "tramp music". He began playing the mandolin at thirteen.

Zenkl escaped from Czechoslovakia four months before the fall of communism for political freedom and to be closer to his musical influences. Once in America, he settled in the San Francisco Bay Area, California.

Marika Productions invites you to a



Marika Productions spolu s "DJ Lotri" zorganizovali v sobotu 2. apríla v Edge Pub, v Columbia Hotel na 303 Columbia St. Vo Vancouveri tanečnú zábavu.

Saturday, April 9th Easter Fair

The Czech and Slovak association in Vancouver invites you to participate in "Easter fair".

Saturday, APRIL 9, 2011, 1:00 - 5:00 PM "Slovenian Hall", 5762 Sprout St., Burnaby, BC. You will be able to display, introduce, promote and sell your products to the Fair visitors. Table will be provided for a \$30 fee. Reserve a table by April 5th, 2011. Please, make cheque payable to Czech and Slovak Association and forward to Zdenka Beranova, 1106-1133 Beach Ave Vancouver, BC V6E 1V1. Contacts: Zdenka: 604.307-0878 or czechrose@hotmail.com

Utorok, 12. apríla

Veľkonočná sviatosť zmierenia

Veľkonočná sviatosť zmierenia bude vysluhovaná v našom kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri 12. apríla 2011 o 19:00 za účasti štyroch kňazov.

Podrobnosti nájdete na www.sk-bc.ca/node/1572

14. apríla

Mia Zimmerman - radio show - pozvánka

Milí českí a slovenskí priatelia vo Vancouveri a v okolí, radi by sme si Vás dovolili pozvať na rádio stanicu CJSF 14. apríla 2011 o štvrtj popoludní. Dcéra Milana Markoviča, Mia Zimmerman, ktorá pravidelne vysiela svoju "live radio show" na s frekvencii 90.1 FM, bude prvýkrát vysielať v slovenčine. Jej špeciálnym hosťom sa stane práve spomínaný známy slovenský entertainer Milan Markovič. Pracovne na verejnosti už spolu vystúpili. Milan Markovič v pozícii hosťa svojej dcéry sa však predstaví prvýkrát. Pre vás, ktorí uprednostňujete kábel, relácia sa da počúvať na 93.9 FM alebo online na www.cjsf.ca. Mia vysiela v angličtine, každý druhý štvrtok na tej istej stanici a v tom istom čase. Vysielania sú vždy naživo. Relácia má vždy inú tému a k nej patričných hosti. Má zábavný a taktiež informatívny charakter. Hostia majú vždy niečo spoločné, ale zároveň sú si kontrastní. Viac informácií o autorku a moderátorku relácií môžete nájsť na www.viamia.net



Piatok, 15. apríla, sobota 16. Na návštevu Milan Markovič

Piatok: 15. apríl o 20. hod. Serbian Centre 7837 Canada Way (medzi 11 & 12 Ave.) Burnaby. Sobota: 16. apríl, 2011 o 20. hod. The H.R. MacMillan Space Centre (byv. Planetarium), 1100 Chestnut St. Vancouver. Vstupné: \$33 do 1. apríla neskôr \$38. Predpredaj vstupeniek: Marika: 604.618.6724.

Nenechajte si újsť tento skvelý večer plný humoru a prekvapení. Humoristu Milana Markoviča opísali ako JAY LENO na Slovensku, ale Slováci hovoria, že JAY LENO je Milan Markovič z USA. Po prvýkrát sme ho vo Vancouveri privítali v roku 1998 a vypredané publikum bolo predstavením unesené. Smiech a dobrá nálada, ktorá trvala počas celého večera bola zhodnotená divákmi: „Boli to najlepšie investované peniaze na kultúru za dlhé roky v Kanade“ Takže pán Markovič nielen splnil, ale dokonca predstihol všetky očakávania.

Každá 1. nedeľa v mesiaci

Spoločné obedy v New Westminsteri

Každú prvú nedeľu v mesiaci máme spoločný obed v našej farskej hale v New Westminster.

Prvotným cieľom je stretnutie krajanov pri typických slovenských špecialitách. Je to tiež "fund raising", ktorého cieľom je prispieť na pokrytie finančných nákladov spojených s opravou nášho kostolíka.

Každý návštevník, ktorý chce ochutnať výbornú slovenskú kuchyňu je vítaný.

Vo februári sme si pochutili na bryndzových haluškách, v marci zasa na segedínskom guláši.

Nasledujúci spoločný obed bude v nedeľu, 1. mája. Čo budeme podávať? Nechajte sa prekvapiť. Prídite, nebudete sklamaní.

Podrobnosti nájdete na www.sk-bc.ca/node/1568

Nedeľa, 1. mája

Blahorečenie Jána Pavla II.

Z príležitosti blahorečenia Jána Pavla II. vás pozývame do slovenského kostola na sv. omšu a akadémiu v deň beatifikácie v nedeľu 1. mája 2011 o 11.00 dopoludnia. Adresa: 472 East 8th Ave. New Westminster, BC. V3L 4L2



Víkend 26. - 28. mája Divadlo Za rohem

Divadlo Za rohem vás pozýva: „Nebyla to páta, byla to deváta“. Vážení divadelní priaznivci, dovolujeme si vás pozvať na naše divadelné predstavenie, ktoré bude 26., 27. a 28. mája, ako obyčajne v Štúdiu v Shadbolt Centre v Burnaby o 8 hodine večer.

Hra Alda Nicolaja „Nebyla to Páta, byla to Deváta“ v režii Jiřího Menzela je situačná komédia s obsadením, ktoré nemôže sklamať. Zahrať nám ju prídu Rudolf Hrušínský, Jana Švandová a Josef Carda. Cena lístkov bude \$29.00. Telefón do pokladne: 604-205-3000.

Romana Zemanova

Sobota, 28. mája

Účasť Českej a Slovenskej Republiky na Eurofest 2011

Eurofest - Evropský festival se tento rok bude konať poslednú sobotu v kvétu t.j. 28.5. 2011. Znova se zúčastní svojí reprezentací obě země, Slovenská a Česká republika.

Tento rok se budeme prezentovať kultúrne-predstaveniami stánkami, ktoré budú mať na starosti: Eva Malenka za slovenskou stranu a Zdenka Beranova za stranu českou a také i s česko-slovenským stánkom s jidlem, který bude mít na starosti Darinka Encinger.

Máme toho hodne pripravené a proto budeme rádi, když nás přijdete podpořit svojí účastí, co nejvíce Slováků a Čechů.



Pro zajímavost, v odpoledních hodinách vystoupí náš pěvecký sbor a folklorní taneční kroužek. Obě skupiny nacvičují ve svém volném čase a zadarmo a proto si nenechte ujít tuto příležitost.

Volejte na tel.č. 604 307 0878 nebo mne kontaktujte na adrese czechrose@hotmail.com, Zdenka Beranova, Česko – Slovenské sdružení ve Vancouveru.

Máj/jún

Poľovnícka zábava a posedenie

Slovenský poľovnícky klub sv. Huberta v New Westminsteri v spolupráci s farskou radou S. Cyrila a Metoda v New Westminsteri pripravujú Poľovnícku zábavu a spoločenské posedenie vo farskej hale v máji a v júni 2011.

Podujatie bude dobročinnou akciou pre potreby farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri ako aj na podporu misionárskej činnosti Otca Jána (Chuana) Šutku, žijúceho medzi indiánmi v Ekvádore (pozri www.sk-bc.ca/node/940).

Súčasnou podujatia bude aj ďakovná sv. omša, ktorú bude slúžiť Otec Juraj Kopanický.



5. jún od 4pm

Ďetský den na Locarno Beach

Hry, súťaž, odmeny, občerstvení. Kontakt: Zdenka czechrose@hotmail.com



Navštívte www.islovak.sk



Vyhľadávane na webových stránkach, ktoré sú venované Slovákom žijúcim v zahraničí.

Viete o nejakých?
Napíšte nám o nich.

Zasmejme sa

Starénka hovorí starčekovi: „Dnes v noci som vôbec nemohla zaspáť.“

A starček na to: „Rob to ako ja, počítam do troch a zaspím.“

Starénka: „To stačí tak málo?“

Starček: „No, niekedy počítam aj do pol štvrtej...“

Imriško postáva pred zrkadlom a hladká si plešinu.

„Si chlapík“ vraví sám sebe, „sedemdesiatka na krku

a nijaký šedivý vlas!“

Slovenská sv. omša

je každú nedeľu o 11.00 hodine

v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue
New Westminster

tel. (604) 526-7351

<http://www.sk-bc.ca/cyrimetod.org/>



Prenájom farskej haly

Ponúkame na prenájom našu farskú halu pri kostolíku sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri. Hala je vhodná na rôzne rodinné a spoločenské udalosti, ako napr. oslavy narodenín, výročí, rôzne posedenia, stretnutia, schôdze, prezentácie, výstavy, predstavenia, večierky a pod.

Fotografie z rôznych udalostí poriadanych v hale si môžete prezrieť na <http://www.sk-bc.ca/node/1574>

Ak máte záujem o prenájom haly, kontaktujte správcu fary, tel. 604-526-7351.

Pěvecký sbor

Od minulého roku se zas naše členka Výboru Sdružení Dana Cline ujala utvoriť pěvecký sbor, ktorý profesionálne vede Palo Šimončič. Sbor své první vystoupení předvedl na Mikulášské nadílce a pak ve Slovenském kostele o vánocích. Nyní nacvičují na náš Jarmar a na Evropský festival v květnu v Burnaby. Stále hledají nové hlasy, zájemci kontaktujte Danu Cline na tel.č. 778-389-9749 nebo email adrese danacline@shaw.ca. Zkoušky se konají každý čtvrtek večer ve West Vancouveru.

Tanečnice z Vancouveru

Další nadšenkyňe nacvičují folklorní taneční vystoupení pro Evropský festival. Jsou pod vedením Renatky Francistyové a Evy Malenky. Též přivítají nové tanečnice. Více informace podá Eva Malenka na tel. 778-998-9474, email.adresa - eva2866@gmail.com. Nacvičují každou neděli od 5pm, nyní ve Slovenské hale v New Westminster.

Hľadáme stolára pre výpomoc v New Westminsteri

Hľadáme stolára, ktorý by mohol pomôcť pri renovácii lavíc v Slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri. Každá pomocná ruka alebo informácia je vítaná. Naše terajšie lavice majú už takmer 50 rokov ... potrebujú výmenu. Kontakt: Farský úrad 604-526-7351



Letom svetom

Ozývam sa Vám po dlhšom čase a chcel som sa Vám aspoň pripomenúť a podeliť sa s novinkami. Pred pár hodinami som sa vrátil z Vancouvru, bol som na vianočnej večeri, ktorú organizoval Dr. Neumann a musím povedať, že to zorganizoval veľmi pekne. Privítanie, hostia a aj jedlo boli perfektné a ja som sa zoznámil so skvelými ľuďmi.

Dnes doobeda, na prvú adventnú nedeľu som prišiel do Kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri. Po omši som išiel ešte na hodinku do haly za kostolom, kde som stretol zopár známych tvárí ešte z Olympiády a ponakupoval som slovenské sladkosti. Potom som už išiel naspäť do Kelowny.

Inak toho nového nemám veľa, akurát som si v septembri kúpil auto, takže už som mobilný a mohol som aj tento víkend prísť do New Westminsteru. V októbri som bol na nákupoch a na výlete v Seattle a som rád, že konečne môžem lepšie spoznávať aj okolie Kellowny.

Okrem školy sa momentálne venujem aj jednému zaujímavému projektu. Spolu s kamarátmi a jednou

neziskovou organizáciou, za podpory UBC, zakladáme hybridné rádio. Hybridné jednak preto lebo bude vysielať po celej Kelowne na FM vlnách a rovnako aj online na webe, ale hlavne preto, lebo bude napoly komunitné, teda občania Kelowny, ako komunita, sa tiež budú podeliť na obsahu a napoly to bude univerzitné rádio. Som jeden zo zakladateľov a zároveň aj finančný riaditeľ takže mám teraz roboty vyše hlavy, hlavne s papiermi.

Vianoce strávim doma, na Slovensku, so svojou rodinou.

(... po 2 mesiacoch) Dobrý deň pán Starosta, navštívil som cez vianoce s rodinou hlavné mesto Švédska, Štokholm a mám odtiaľ veľmi pekné fotky, tak som sa rozhodol, že Vám nejaké pošlem.

Odstoovali sme tam hneď na Štefana, 26. 12. 2010 a strávili sme tam nádherné 4 dni. V tom čase tam bolo oveľa zimšie ako na Slovensku alebo v BC, niečo okolo -11 °C a všetko bolo nádherné zasnežené. Ľudia tam boli naozaj milí a samotné mesto je krásne. Každému odporúčam ho aspoň raz v živote navštíviť.



Ja som tam našiel osobný pokoj, ale hlavne som sa stretol zase po polroku s rodinou.

Štokholm je postavený na malých ostrovcích. Prikladám fotku ako stojím na moste, ktorý spája staré mesto (centrum Štokholmu) s ostrovčekom, na ktorom je kráľovský palác. Ak si fotku zväčšíte, tak si môžete všimnúť, že som nápisom a znakom javorového listu na čiapke dôstojne reprezentoval Kanadu.

So želaním všetkého dobrého, nekonečna zdravia a s pozdravom Štefan Mesároš jr.

P.S.: Medzičasom som dostal od Kanadskej vlády pracovné povolenie až do skončenia štúdia, takže sa už začínam obzerať po nejakých pracovných príležitostiach.

Timotej Oravec, 19 ročný lyžiar z Tatranskej Lomnice, ktorý v súčasnosti študuje v Kelowne, BC, sa zúčastnil v Kanade, v provincii Britská Kolumbia na 2 "Skicroosových" pretekoch organizovaných CanadaSkiCross, ktoré boli súčasťou FIS SX Nor-Am Men (čo je ekvivalent Europe Cup) v Kanade a USA.

Prvé preteky SkiCross FIS Nor-AM Men sa uskutočnili v lyžiarskom stredisku Big White Ski Resort, Kelowna, BC Canada v dňoch 3-5.marca 2011, kde sa Timotej dvakrát dostal do malého finále a dvakrát obsadil vynikajúce 8. miesto. Za tieto preteky dostal Timotej Oravec 70,9 FIS bodov.

Druhé preteky SkiCross FIS Nor-AM Men sa uskutočnili v lyžiarskom stredisku Red Mountain Resort, Rossland, BC Canada v dňoch 10 - 13.03.2011, kde sa Timotej sa umiestnil na 11. a na vynikajúcom 7. mieste.

Za tieto preteky dostal Timotej Oravec 79 FIS bodov a zároveň si zaručil účasť na majstrovstvách Kanady v „SkiCross Canadian Championship 2011“, ktorý sa uskutoční 31.03.2011 - 03.04.2011 v Lake Louise Ski Area, Alberta, Kanada. (pozri www.canadaskicross.ca)

Výsledky ukázali, že Timo je budúcou nádejou slovenského skicrossu, čo preukázal v silnej konkurencii medzi pretekármi Kanady, USA a Francie. Stanley Hayer z Kanady, je majster sveta a kanadský olympionik a v súčasnosti je na 20. mieste vo FIS bodovaní, americký pretekár Robert Mahre je na 4.mieste v USA.

Preteky Nor-AM v Kanade a USA sú najväčším SkiCross podujatím v severnej Amerike a tohto roku si svojím umiestnením Tafel Tristan z Kanady vybojoval miesto do svetového pohara 2011/2012.

Podľa mojich osobných pozorovaní ako sponzor a vedúci výpravy Slovenska na týchto pretekoch a po rozhovoroch s trénermi Kanady, je Timotej Oravec veľkým talentom



Timotej Oravec sa nám predstavil článkom "My country is Slovakia" v našom časopise Slovo z BK - Zima 2009 (pozri <http://www.sk-bc.ca/files/2009-04-Slovo-mi-dres.pdf>, str.2 alebo <http://www.sk-bc.ca/node/728>).

a definitívne treba s ním počítať ako s novou nádejou skicrossu na Slovensku, čo chceme dať do pozornosti vedeniu slovenského lyžovania a športu.

Bolo mi ctou spolupracovať pri realizácii účasti Timoteja Oravca, reprezentanta Slovenska, na týchto pretekoch v Kanade.

Stanislav Lišiak, olympijský atašé ZO Vancouver 2010 a honorárny konzul SR vo Vancouveri:

Po prečítaní zaujímavej informácie od p. Lišiaka som sa emailom skontaktoval s Timotejom a opýtal sa ho niekoľko "doplňujúcich" otázok, ako, ... Ako sa cítiš po úspešných pretekoch? Aké máš plány? Ako ide škola? V ktorom si

ročníku? Biju sa spolužiaky o tvoju priazeň? :) Kedy sú najbližšie preteky?

Timotej takto odpovedal. Ďakujem Vám za mail, pán Starosta, potešil ma a som rád, že ste obdržali mail aj od p. Lišiaka. K Vaším otázkam, ha-ha, pobavil som sa, keď ste sa ma pýtali, či sa spolužiaky bijú o moju priazeň... Nie, nebijú sa, pretože málokto vie, čo vlastne preteky Nor Am znamenajú, a že kto vyhráva Nor Am jazdí bez väčších problémov Svetový pohár do 32. miesta, čo je vlastne hlavná súťaž. Ja som bol strašne rád, že som sa mohol v týchto pretekoch zúčastniť a ak Vás môžem poprosiť, dajte tam niekde, že moja VEĽKÁ VĎAKA patrí honorárnemu konzulovi p. Stanislavovi Lišiakovi a Chad Weir-ovi (tento pán je riaditeľom pre skicross preteky v Kanade, môžete ho nájsť na stránke www.canadaskicross.ca). P. Chadovi ďakujem za pozvanie, vybavenie a prijatie do Canada Ski Cross teamu a za obrovské pomoci p. Lišiaka som mohol vlastne tieto preteky absolvovať.

Ja som práve s mojimi dvoma kamarátmi v Asessippi, čo je na hranici Manitoby a Saskatchewanu, na finálnych pretekoch Manitobského pohára, čiže sezóna sa ešte z ďaleka neskončila. Plán pre ďalšie preteky je taký, že budúci týždeň odchádzam do Calgary, kde sa uskutočnia ďalšie preteky skicrossu. Tento záverečný Cup je aj majstrovstvom Kanady v Ski Cross za účasti kanadskej reprezentácie. To je tak môj plán na najbližších pár týždňov.

Čo sa týka školy, som v 12 ročníku na High School (stredná škola) v River East Collegiate, vo Winnipege, Manitoba. Škola je v poriadku a na konci dostanem maturitný diplom, čo je super lebo po takom krátkom čase, ako som v Kanade, je to úžasné. Chvála Bohu. Majte sa krásne a ďakujem za ochotu, čas a publikovanie informácie o mojich úspechoch ako aj za propagáciu našej krajiny.

S pozdravom, Timotej Oravec

Slovo z Britskej Kolumbie, 12. číslo - dvojčíslo jeseň/zima (4. a 5. číslo III. ročníka). Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouvru pod vedením Joža Starostu (tel: 604 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada: andrej.dobos@sk-bc.ca, daniel.behan@sk-bc.ca, jozo.starosta@sk-bc.ca
Grafická úprava: Daniel Behan, pixelplus.sk
Autori príspevkov: Mária Eškut, Jožo Starosta, Tomáš Hupka, Katka Starosta, Ed Starick, František Kele, a gir, Katherine, Norbert Borovský, Zdenka Beranová-Křížová, Marika Kovalčíková, Viliam Mečar, Veronika Hoffmanová, Jozef Dzurjak, Lucia Bardos, Dušan Janura, Gary Andrejčák, Mariana Bebjak, Romana Zemanová, Mía Cimmerman, J.K., Štefan Mesároš jr., Stanislav Lišiak, Timotej Oravec, Fero Kohucik, Milan Markovič, Oľga Slobodníková, Anka H., Ivan Chomo, Jozef Vakoš
Jazyková úprava: Jožo Starosta

Chcete odobrať náš časopis elektronickou formou? » Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca
Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania? » Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca
Chcete uverejniť váš príspevok? » Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca
e-mailova adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca. Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca
Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepravdivé alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

Zlatí sponzori 13. čísla

Slovenský poľovnícky klub
Štefan Mesároš
Peter Levársky
bohuznámy J.K.
bohuznámy F.K.

Strieborní sponzori 13. čísla

In Memoriam John & Mary KIKTA
Dr. Viktor Neumann
Rudy Maroš

Staňte sa sponzorom ďalšieho čísla nášho časopisu, leto 2011

Číslo bude venované

- História Slovákov v Britskej Kolumbii
- Súčasnému národnému, duchovnému, kultúrnemu, spoločenskému a športovému životu našich spoluobčanov v Britskej Kolumbii

Ponúkame možnosť inzercie a sponzorovania čísla. Prihláste sa na slovo@sk-bc.ca alebo zavolajte do redakcie na 1-604-944-1554 alebo nás podporte priamo na <http://www.sk-bc.ca/donate>.

Volajte 1-604-944-1554

Predplatné

Ponúkame plnofarebné výtlačky Slova z Britskej Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla spolu s poštovným je: US\$25 pre Kanadu, USA aj pre ostatné krajiny sveta.

Časopis si môžete predplatiť aj „on-line“ na http://www.sk-bc.ca/subscribe_slovo



Distribučné miesta

Časopis Slovo z Britskej Kolumbie si môžete vyzdvihnúť u týchto našich distribútorov:

Redakcia časopisu, 2690 Burnside Pl, Coquitlam BC, V3E 1A2, tel: 604-944-1554, **Slovenský Kostol sv. Cyrila a Metoda**, 472 East 8th Avenue, New Westminster BC, V3L 4L2, tel: 604-526-7351, **Slovenský Honorárny Konzulát**, 2nd floor, 247 Abbott Street, Vancouver BC, V6B 2K7, tel: 604-618-8520, **Dr. Viktor Neumann**, Family Physician, 210-Oakmond Medical Centre, 809 West 41st Ave., Vancouver BC, V5Z 2N6, tel: 604-261-7521, **Dr. Etela Neumann**, Family Physician, 302-2620 Commercial Drive, Vancouver BC, V5N 4C4, tel: 604-873-5561, **Peter Husar - Sinclair Travel**, 144-757 West Hastings St., Vancouver BC, V6C 1A1 tel: 604-682-1720, **Helen Maros**, Legacy Hair Studio, 2345 Clarke St., Port Moody BC V3H 1Y9, tel: 604-512.0925, **Dr. Viera Carnogursky**, Fleadfood Park Dental Centre, 503-15950 Fraser Hwy, Surrey BC, V4N 0X8, **Stuart F.Crown**, Certified General Accountant, Suite 245-550 6th St. New Westminster BC V3L 3B7, www.crowncoinc.com, 604-520-0434

Vancouver Public Library, 350 W Georgia St, 5. poschodie, oddelenie mnohonárodných časopisov, **Freybe**, obchod (aj) s európskymi špecialitami, 1927 East Hastings Street, Vancouver, **Nickel's Bakery**, 1816 Lonsdale Avenue (218th Street), North Vancouver, **Austin Delicatessen**, 1054 D Austin Ave, Coquitlam, **Coquitlam Public Library**, 3001 Burlington Drive, Coquitlam, **European Restaurant Danube**, 102A-3701 Hastings St. Burnaby, **Lakeshore Paradise Bed&Breakfast**, 2664 Lakeshore Rd., Vernon.

Hľadáme distribútorov

Chcete sa aj Vy stať distribútorom nášho časopisu? Chodí k Vám zákazníci alebo navštevníci, ktorí rozumejú slovensky? Ak Vaša odpoveď je „áno-áno“, dajte nám vedieť na č. tel. 1-604-944-1554. Vo Veľkom Vancouveri vám doručíme 10 ks nášho časopisu „na skúšku“ zadarmo. Pre väčšie množstvo alebo do iných častí sveta, spravíme vzájomne výhodnú dohodu. Skúste a presvedčte sa, či Vám Slovo z Britskej Kolumbie prichádza nových zákazníkov a návštevníkov.

A tribute to Roman Tulis

On March 4, 2011, it was the 1st anniversary of Roman Tulis' passing. We left on our trip in April 2010 one month after his passing and I decided to dedicate each of my Himalayan summits to Roman. This helped me to ease the pain of losing a good friend too early in his life. Nepal is very spiritual and it was a perfect place for remembering Roman and his achievements.

Fero Kohucik



For those who would like to know more about Roman Tulis I recommend to read www.sk-bc.ca/roman.

For those who would be interested in more details about Fero & Luisa's Himalayas 2010 Journey visit www.mytripjournal.com/Himalayas2010.

Nevyzúvajte sa, prosím

Prišla mi pozvánka. Vcelku neformálna, priateľsky pôsobiaca, nepodozrivá. Bola medzi ostatnými spamami jediná, čo neponúkala miliónové výhry, nesľubovala predĺženie orgánov, ba ani ju nezaujímalo číslo môjho účtu a nevyžadovala PIN mojej kreditnej karty. A keďže nepriechádzala z Kolumbie, ale z Britskej Kolumbie, z Kanady, osvojil som si ju.

V Kanade som ako doma – tiež tak zriedkavo. Aj do Spojených štátov ma už pustili, hoci sa mohli obávať, že kam vstúpi Slováč, tam žiadne spojené štáty dlho pohromade nevydržia. Ale zapamätal som si, že keď si Čech a Slováč sadnú do hľadiska, tak každý herec či entertainer vie, že nemusí padnúť na zadok, aby sa ozval smiech, ani gate nikomu na javisku nemusia spadnúť, aby divák pochopil, že prišiel na komédiu. Na takú, kde účinkujúci nie je smiešny, ale humorný, vtipný a kde účinkujúcimi sú vlastne všetci v sále. Aj diváci, ktorí sú radi, že môžu spolupracovať a že s prekvapením zisťujú, že sú veľmi dobrými spolupracovníkmi.

NEVYZÚVATE SA, PROSÍM... – to je názov mojej návštevy u Vás, pričom ťažké bude zistiť, kto je vlastne hosťiteľ a kto hosť. Ak je niekto z Vás zvedavý, čo to vlastne bude, predpokladám, že už drží v hrsti vstupenku a podčiarkuje v kalendári ten aprílový deň (15. alebo 16.apríl), na ktorý nesmie zabudnúť. Pravdu povediac, ja nie som zvedavý o nič menej – a dokonca ani tú vstupenku nemám, ale dúfam, že sa nejako prešmyknem. A rovnako dúfam, že sa moji krajanovia nijak nezmenili a že nestihli osprostieť na soap-operách a podobných televíznych zúfalstvách. Že stále ostali tými, čo učia Američanov, čo je to poriadne



české pivo a výborné slovenské halušky, ale že aj stále patríme medzi tých, ktorí vedú, čo je to inteligentný humor. To však nie je moja ani Vaša zásluha. Mali sme však šťastie, že sme vyrastali medzi géniami zábavy ako boli a sú Voskovec a Werich, Lasica a Satinský, Šlietr a Suchý. Okrem pána Voskovca som s každým z nich mal tú česť pobudnúť a so skvelým Mirkom Horníčkom sme dokonca v mojich javiskových programoch stáli spolu zoči-voči obecenstvu, ktoré nikdy neodchádzalo sklamané.

Milí krajanovia, srrrrrrrdečne Vás vítam! Pohodlne sa usadte a nehnevajte sa na okolosediacich, keď Vás občas zobudia výbuchom smiechu. Nemyslia to zle. Tak teda prídte a NEVYZÚVATE SA, PROSÍM...

Milan Markovič

Pekné dni z centra Slovenska, z B.B. prajem do Vancouveru tímu redakcie časopisu Slovo z B.C. Včera som sa dostala na Vašu www.sk-bc.ca stránku a za dve popoludnia som si prečítala všetky príspevky v jednotlivých číslach. Sú písané naozaj skvele a veľmi ma potešili a obohatili. Vyjadrujem Vám - tvorcom i všetkým prispievateľom - obdiv a vďaku. Keďže učím predmet Regionálna geografia Kanady a Kanadské štúdie na našej UMB v BB, určite si tieto zaujímavé informácie, poznatky a snaha Vaše skúsenosti a zážitky nenechám iba pre seba, ale ich sprostredkujem aj mojim študentom. ... Slovo z BC som začala čítať od posledného čísla a k prvému som sa dostala až dnes. A práve v tomto prvom čísle som zbadala fotografiu Paliho Ondruša, medzi Indianmi v Ekvadore, s ktorým som naposledy hovorila pred 20-timi rokmi. Ak s ním náhodou budete, tak mu odovzdajte moj pozdrav, prosím.

Ol'ga Slobodnikova

Anka H.

Pozdravujem z upršanej Bratislavy. Ďakujem za zaslanie "Slovo z BC", vždy si rád prečítam niečo z Kanady, ktorá mi bola po 4 roky môjho pôsobenia druhým domovom. Mal som česť sa zúčastniť na poľovníckej

Ivan Chomo.

Milý Jožo Starosta! Neviem akým spôsobom sa dostal tento mail so Slovom z Britskej Kolumbie na môj stôl, ale je to krásna hra života. Dostal sa totiž do počítača Jozefa Vákaša z Trenčína, toho ktorý pred 15 rokmi mal tú česť bývať u Teba, v kruhu Tvojej rodiny. Bol tam vtedy Spevácky zbor slovenských učiteľov, účinkoval vo vašom klube pri kostole sv. Cyrila a Metoda, hostil nás pán farár Ján Kadlec, SJ. A vôbec, bolo to krásne. Zatiaľ iba toľko! Budem čakať na ďalšie číslo.

Visit [Visit](#)
Inspect [Inspect](#)
Try [Try](#)
Advertise [Advertise](#)
Join [Join](#)

www.sk-bc.ca

Portál slovenských komunit
V Britskej Kolumbii

K radu ďalších vínšovníkov aj ja podľa dobrých zvykov pripojiť chcem, keď nie inšie, aspoň svoje skromné víňše: Pekné sviatky, dobrú zhodu, ženám čerstvú, sviežu vodu. Mužom tiež nech sladko je, nech si prídu na svoje.

Blanka Ondrášková



*Studená vodička, farebné
vajička, koláčik makový, korbáčik
vrbový. Dobrej šunky, mnoho
vajec, k tomu ešte chleba krajec.
Do pohára vínečka, k tomu veľa
zdravička. Úspešné namáhanie
a Božie požehnanie.*

Jožo Starosta

Czechrose Natural Therapy

Zdenka Beranova Krizova
natural therapist

*Swedish massage
Lymphatic drainage massage
Aromatherapy
Raindrop technique, Reiki
Ryoz Herbal products
VLEO - essential oils*

225-1118 Homer Street, Vancouver, BC V6B 6L5, phone: 604 307 0878
www.czechrose.com e-mail: czechrose@hotmail.com

"I have often wished for some kind of magic, so I could change something about myself, my family, my staff, my workers, my competitors, my customers, community and the world around us. There is no substitution for professionalism, honesty, understanding and general fairness. And all of this underlined by one magic pill: Hard work."

- Peter Levarsky, President

Torra
ENTERPRISES LTD.
— Mechanical Contractors —

Ph: (604) 599-8424 | Fax: (604) 599-8479
E-mail: torraenterprisesltd@shaw.ca

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets
to Europe and all other destinations

Tickets for your visitors to Canada

Certified invitations forms

Travel insurance

Cruises to Alaska, Caribbean and Europe
Tour packages all over the world

call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668
info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com



**Yours and only SLOWAK
connection for all your
residential real estate needs**

**Your
ROCK SOLID BRIDGE
in your dreams**

Olga (Michel) SLOWAK
779-388-2281
www.slowakolga.ca

Prudential. Sterling Realty
slowakolga@shaw.ca
Guaranteed service-100%

 **Prudential**

Nasledovať bude

Milan Marković

Mníchov: 15. apríl, 2011 o 8 večer
Serbian Centre, 7037 Canada Way
(medzi 1 & 12 Ave.) Burnaby

Toronto: 18. apríl, 2011 o 8 večer
The H.R. Maximilian Space Centre
(priamo v Heartlandu)
L100 Cheatem St. Vancouver

Vstupné: \$35 do 1. apríla
okolo \$30 (túto je možnosť o cene)
Poradkyňa výdavkov:
Marka: 604.618.6724
www.markaproductions.com

Nevyžívajte sa už teraz! Akúkoľvek veľkú príležitosť je ponúkaná! 'Nevyžívajte sa' Milan Marković spája s 'My Love sa Slovensko', ale Sloáci, Toronto, in they love je 'My Love' - USA!

Je prvá časť série na vo Vancouver spúšťa o roku 1988 a namerané publikum bolo veľmi divácky unesené - Sloáci a diváci v celku, ktorí dnes majú celkom veľkú, ibaže trochu... svoj charakter.

...keď to svojím životom rozprávajú svojim na televízii za dňa žije v Kanade...

Sloáci majú je šarmantní, Sloáci a ľuďia da sa napája!

marka productions

© 2011 Marka Productions